

Sermaye, AKP, sendikal bürokrasi... Topyekûn saldırıya karşı işçi ve emekçilerin birleşik mücadelesi!

TİS süreçlerinde belirlenen kriterler, dayatılan sefalet koşulları yarın asgari ücretin belirlenmesinde de baz alınacak. Bir bütün olarak parça parça yaşanan süreçte ülkedeki tüm işçi ve emekçilere aynı koşullar dayatılacak. Bugünkü haliyle bile çekilemez duruma gelen yaşam ve çalışma koşulları daha da ağırlaşacak.

Kidem tazminatının gaspı kapıda. Yeni Ekonomi Programı vb. ile esnek ve kurlsuz çalışma koşullarının ağırlaştırılması, yeni hak gaspları, artan vergiler, işsizlik belası, kısaca topyekûn yıkım saldırıları sırada bekliyor. Sendikal bürokrasi ise çeşitli renk ve tonuyla sermayenin koltuk değneğini layıkıyla yerine getirmeyi sürdürüyor. **S.6**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2019 / 30
23 Ağustos 2019 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak45.net

AKP-Erdoğan diktasından yeni kayyım darbesi...

Gerici-faşist zorbalığa karşı mücadeleye!

Emekçiler rejimin savaş histerisine karşı direnmeli!

Histerik hevesler hüsrana mahkum Holsa da bölge halklarının olduğu kadar Türkiye işçi sınıfı ile emekçilerinin de başına yeni belalar açacaktır.

Türkiye'nin genelinde doğa katlediliyor

Yeraltı zenginliklerini bir yandan emperyalistlere peşkeş çekerken, diğer yandan "millilik"ten dem vuran AKP iktidarı, tüm sermaye sınıfının temsilcisidir.

Petrol-İş Sendikası Genel Kurulu yaklaşırken...

Petrol-İş Genel Kurulu için halihazırda uğruna çaba sarf edilen tek şey kol-tuk ve yönetim dengeleri hesabıdır. İki farklı ekip Genel Kurul'a hazırlanıyor.

Birleşik sınıf hareketi için mücadeleye!

S.8

TİS süreçleri, ekonomik kriz ve sınıf mücadelesi üzerine

S.12

AKP-Erdoğan diktasından yeni kayyım darbesi...

Gerici-faşist zorbalığa karşı mücadeleye!

lüğü gibi kurumlar dahi bu kirli faaliyetlere alet edilebildi.

Tüm bunlar ve daha fazlası bu dönem için beklenen olağan tutumlardı. Fakat kayyım darbesinin

koşulları için aynı şeyi söylemek mümkün değil. "Güvenli bölge" gündeminin öne çıktığı yakın günlerde tekrar dillendirilen kayyım planının hayata geçirilmesi için ortada AKP'nin oy deposu olan kesimlerin dahi gözlerini boyayacak herhangi göstermelik bir gerekçe bile yok. Hem 31 Mart'taki kayıplarından hem de özellikle YSK darbesiyle yenilenen İstanbul seçiminde aldığı ağır hezimetten sonra kayyım planını bu denli hızla hayata geçirme cüreti sergilemesi, AKP-MHP ittifakının/zorbalığının ayakta kalmak uğruna tüm gemileri yaktığını gösteriyor. Kayyım darbesi konusunda ilk açıklamayı yapan AKP'nin kudurgan İçişleri Bakanı, açık açık "Bizim teröre müsamaha göstermemizi bekleyenler yanılır. Terörü ve terörizmi özellikle halkın helal oylarıyla belediyelerde merkez haline getirmeye çalışanlara da devletin, kuralların, hukukun ve Anayasa'nın sessiz kalmasını beklemek son derece yanlıştır" derken, esasen bunu anlatıyor. Ortada yasal-anayasal, hukuksal bir yargı kararı olmadığına göre, bu açıklama aynı zamanda artık göstermelik yasal kılıflara hiçbir şekilde ihtiyaç duyulmadığını gösteriyor.

Gerek "güvenli bölge" ile ilgili tartışmalara, gerek kayyım darbesi konusunda verilen demeçlere bakılırsa AKP-MHP cephesi Kürt halkının haklarına ve kazanımlarına azgınca saldırmakta tam bir mutabakat içindedir. Fakat bu mutabakatın yalnızca Kürtlere saldırganlıkla sınırlı olduğunu sanmak, en hafif deyimle aptalca oynamaktır. Gerici-faşist iktidar bloku bir yandan ekonomik kriz, diğer

yanda başta Suriye ve Kürt sorunu olmak üzere dış politika cephesinde yaşadığı açmazlar derinleşirken, toplumun tüm emekçi-ezilen kesimlerine saldırmaktan başka bir seçeneğe sahip değil. Kamu işçilerine kabul ettirdiği TİS, keza emeklileriyle birlikte 5 milyon kamu emekçisine dalga geçmesine dayattığı sefalet zammı, iktidarın herhangi bir esneme olanağının kalmadığının ilanidir. Tek meşruiyet dayanağı olarak tutunduğu sandıklardan aldığı darbe de onu iyice hırçınlaştırmış durumda. O yüzdendir ki "En iyi savunma saldırıdır" mantalitesiyle, karşısına çıkan herkese ve her kesime devlet terörü, baskı ve zorbalıkla yükleniyor.

Gerici-faşist iktidar cephesindeki mutabakata karşın, başta 31 Mart ve İstanbul seçimlerinde "Her şey çok güzel olacak" diye hayaller körükleyen CHP olmak üzere düzen muhalefeti, ancak demeçler vermekle yetiniyor. Ortada yasalar, Anayasa, o dillerden düşürülmeyen hukuk diye bir şey bırakılmamışken, üstüne bir de her şeyin devası olarak sunulan "sandık/millet iradesi" ayaklar altına alınıyor, düzen muhalefeti hâlâ "milli irade"yi hatırlatmaktan, "millete saygısızlık" demekten öteye geçemiyor. Bu tutum, daha 31 Mart seçimlerinin ertesinde seçilmiş Kürt temsilcilerin mazbatalarına el konulduğunda sergilenen ikiyüzlülükten farksızdır. Bununla da bitmiyor, CHP Başkanı Kılıçdaroğlu, hâlâ "Bu tür olaylar yaşanınca sokağa çıkmak, protesto etmek gibi durumları doğru bulmuyoruz" diyerek AKP-MHP zorbalığının değirmenine su taşımaya devam ediyor. Dolayısıyla, gerici-faşist zorbalığın önümüzdeki dönem boyunca da sürdüreceği saldırganlık karşısında düzen muhalefetine herhangi bir şekilde bel bağlamak, AKP-Erdoğan diktatörlüğüne baştan boyun eğmek anlamına geliyor.

Öte yandan başta HDP olmak üzere Kürt hareketi cephesinden kayyım darbesine karşı net bir tutum alınmış bulunuyor. Gerek ilk anda yapılan açık-

lamalardaki ortak demokratik mücadele çağrısı, gerek görevden uzaklaştırılan belediye başkanlarının kayyım kararını reddetmeleri, gerekse sokaklara çıkma pratiği AKP-MHP zorbalığından bunalan tüm toplumsal mücadele dinamikleri için de bir imkandır.

İlk andan itibaren AKP-Erdoğan diktasının kayyım darbesine karşı dünyanın pek çok kentinde tepkiler ve eylemler devam ediyor. Başta Kürt kentleri olmak üzere Türkiye'de yapılan irili ufaklı eylemler anında polis saldırısıyla bastırılmaya, Kürt halkı ve duyarlı kitleler sindirilmeye çalışılıyor. Henüz yeterli gelmese de önemli olan kitle eylemlerinin ve mücadelesinin sürekliliğidir. Elbette bu mücadeledeki en belirleyici etken Kürt hareketinin ve halkının baştan ortaya koyduğu direnme ve darbeyi reddetme iradesini sürdürüp sürdürmeyeceğidir. Devletin acımasız terörüne rağmen tepkilerin ve eylemlerin farklı toplumsal mücadele dinamiklerini de kapsayıp yaygınlaşması ve kitleselleşmesi en başta buna bağlıdır.

Bundan çok daha önemlisi ise Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitlelerinin gerici-faşist zorbalık karşısında nasıl bir tutum alacaklarıdır. İşçi ve emekçilerin, dört bir yandan saldırı altında olan Kürt halkını yalnız bırakmaları, "terör" demagojisine, şovenist histeriye, savaş çığırtkanlıklarına prim vererek saldırıları sessizlikle karşılamaları dahi, AKP-Erdoğan diktasının ömrüne ömür katmak anlamına gelecektir. Nitekim iktidarın çok yönlü sıkışma içinde olduğu bir zamanda bu denli kaba zorbalığa başvurma pervasızlığı gösterebilmesi, işçi ve emekçi kitle hareketinin hâlâ da sürmekte olan zayıflığı ve dağınlığı sayesinde. Bunu adım adım aşmak dahi mücadele sahnesine çıkmayı gerektiriyor. Bir başka deyişle, sınıf ve emekçi kitleler payına ekonomik, sosyal, siyasal olarak sürekli ağırlaşan faturalar ödemekten kurtulmanın yolu, gecikmeksiz gerici-faşist zorbalığa karşı mücadeleyi yükseltmekten geçiyor.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2019/30 * 23 Ağustos 2019 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeciler Sk. No:9 Kat:2 Daire:7
Kadıköy / İstanbul

Tif. No: 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak45.net

Baskı: Kuzey Veb Ofset Sanayi Ticaret LTD ŞTİ · Taşakadın Yassıören Cd. No:75/1 Taşakadın Köyü Arnavutköy / İSTANBUL

İşçi sınıfı ve emekçiler rejimin savaş histerisine karşı direnmeli!

AKP-saray rejimi çöküşe yaklaştıkça saldırganlaşıyor. Üç kentin HDP'li büyükşehir belediye başkanlarını polis zoruyla görevden alırken, Suriye topraklarına yeni bir işgal saldırısı başlatma histerisi sergiliyor. Dinci-faşist rejimin başı T. Erdoğan yeni zaferler kazanmaktan söz ederken, Türk ordusu Suriye sınırına yaptığı yığınağı tahkim ediyor. Derinleşen açmazlarını militarist histeriyle örtmeye çalışan rejim, bekasını şiddete endekslemiş görünüyor.

Rejimin sergilediği yayılcı histeri, sermaye kodamanlarının sınıf çıkarlarıyla örtüşüyor. Ancak sömürücü sınıfların çıkarlarını temsil eden AKP-saray rejiminin hırsları, komşu halklara karşı pervasızlığı doruğa çıkartıyor. Suriye topraklarını gasp etme çabası Kürt halkına düşmanlıkla tamamlanıyor. Suriye topraklarından parça koparma politikası Kürt halkının kazanımlarını ortadan kaldırmanın imkanı sayılıyor.

Bu yayılcı histerinin ürünü olan "güvenli bölge", Washington'daki efendilerin çizdiği çerçeveye uygun tasarlanmış. Bu ise saray rejiminin beklentilerine yanıt vermiyor. Suriye'nin iradesini hiçe sayan bu küstah politika hem Türkiye'nin hem komşu halkların başına yeni musibetler açabilir ancak kokuşmuş saray rejimine zafer kazandıramaz. Zira ne kadar "efelik" seremonileri sergilese de Perinçekçi dalkavukların desteklediği AKP-MHP koalisyonu göbekten ABD emperyalizmine bağlıdır.

Türkiye-Suriye sınırında oluşturulacak koridor konusunda anlaşmaya varıldığı söylense de taraflar memnun görünmüyor. Zira saray rejimi "güvenlik koridoru" adı altında Suriye topraklarının bir kısmını işgal etmek istiyor. Koridor için 30-40 km. derinlik istenmesinin başka bir anlamı yok. Hedefine ulaşabilseydi, cihatçı çeteleri yedeğine alarak yeni alanlara sarkabileceğini var sayıyor. Bu kirli hesaplar şimdilik işe yarar görünse de olayın sonunda yayılcı hevesler saray rejiminin kursağında kalacaktır.

Ankara'daki işbirlikçilerine sus payı veren ABD, PYD ile Türk devletini aynı noktada buluşturmaya çalışıyor. Güvenlik koridorunun PYD tarafından desteklenmesi, kısmen de olsa bir mutabakata varıldığına işaret ediyor fakat bunun ka-

lıcı bir anlaşmaya dönüşme ihtimali düşüktür. Zira tarafların hedefleri birbirleriyle uyuşmuyor. Verili koşullarda arayı bulan ABD'nin şu veya bu sebepten dolayı aradan çekilmesi durumu tersine çevirir. Dolayısıyla bu 'iğreti denge' ancak taraflar ABD'ye angaje oldukları sürece korunabilir.

ABD ile saray rejiminin Suriye'ye karşı düşmanlıkta buluşmaları Rusya-İran ikilisini rahatsız etti. Son yıllarda T. Erdoğan'a "hayat öpücüğü" bahşeden Putin yönetimi, İdlib'in cihatçı çetelerden arındırılmasına onay vermiş görünüyor. Aylardır Suriye ile müttefiklerinin İdlib'i cihatçılardan temizleme çabalarını frenleyen Putin bu konuda tutum değiştirmiş durumda. Konuyla ilgili açıklama yapan Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov, Suriye ordusunun cihatçı çetelere karşı giriştiği hareketi desteklediklerini ilan etti. Harekat konusunda Türkiye'ye bilgi verildiğini belirten Lavrov, amacın cihatçıları İdlib'den temizlemek olduğunu belirtti.

Suriye'de bölgesel çıkarlarına göre tutum alan Putin yönetimi, bu bağlamda saray rejimine bazı tavizler vererek İdlib'deki sürecin uzamasına neden oldu. Bu aynı politika PYD ile Suriye yönetiminin anlaşamamasının esas nedenlerinden biriydi. Görünen o ki, Rusya'nın bu politikası değişme sürecine girmiş bulunuyor.

"Güvenlik koridoru" oluşturulmasının Suriye'nin egemenlik haklarına kaba bir saldırı olduğunu ilan eden İran yönetimi ise, AKP-saray rejiminin yayılcı politikalarından duyduğu rahatsızlığı sık sık dillendiriyor. Elbette Rusya da İran da Türkiye'yle arayı bozmak istemiyorlar.

Fakat buna rağmen ABD ile anlaşmaya varılmasını hoş karşılamadıklarını gizlemiyorlar. Nitekim İdlib'i temizleme hareketinin son günlerde ivme kazanması, "güvenlik koridoru" hamlesinden bağımsız değil. Gelişmelere bağlı olarak yeni hamlelerin gündeme gelmesi de olasılık dahilindedir.

Kazanımlarını koruma kaygısıyla hareket eden PYD ile müttefikleri, verili koşullarda ABD'ye angaje olmanın "en iyi seçenek" olduğunu var sayıyorlar. Bundan dolayı "güvenlik koridoru"nu Türk devletinin saldırganlığını önleyen bir güvence kabul ediyorlar. Bu gelişme, "Türk devletinin PYD liderliğini muhatap almaya başladığı" şeklinde de yorumlanıyor. ABD aracılığıyla saray rejimi ile anlaşma beklentisi olsa da PYD liderliğinin T. Erdoğan'la müritlerine güvenmesi için hiçbir neden bulunmuyor.

Bu plan kazaya uğramadan uygulanabilirse, bir süre için PYD'yi rahatlatılabilir. Ancak uzun vadede yeni sorun alanları yaratması kaçınılmazdır. Zira NATO'nun ikinci büyük ordusunu besleyen Türk devletinin kayırılması ABD için önceliklidir. Suriye'ye müdahalenin dayanağı olarak kullanılan PYD şimdilik gözetilse de buna dayanarak Kürt halkının özgürlüğünü kazanması olası değil. Emperyalist orduların olduğu yerde halklar özgürleşemez ancak yeni belalarla karşılaşılır.

Şimdilik ufukta görünmese de verili koşullarda -Kürtler dahil- bölge halkları için uygun çözüm; PYD ile Suriye yönetiminin anlaşmasıdır. Ancak o zaman hem ABD'nin hem AKP-saray rejiminin müdahaleleri durdurulabilir. Bu kolay değil elbet. Zira hem Rusya saray rejimini kayır-

maktan vazgeçmeli hem Suriye yönetimi Kürt halkının taleplerini gözetmeli hem PYD içinde ABD'ye angaje olmayı benimseyen eğilimin geriletilmesi gerekecek. Bunun dışındaki çözümler ise, gelecek açısından çatışma-savaş olasılığını güçlendirecektir.

Müttefikleriyle koordineli hareket eden Suriye yönetimi, kendisinin davet etmediği yabancı güçleri ülkeden çıkarana kadar mücadelenin devam edeceğini söylüyor. "Direniş eksenli" diye anılan bu güçler, ABD ordusu dahil tüm yabancı güçleri Suriye'den çıkarma konusunda kararlı olduklarını sık sık dile getiriyorlar. Bu ise, Suriye topraklarının bir kısmını ilhak etme histerisiyle hareket eden saray rejiminin hezimete uğramasını kaçınılmaz kılıyor.

Bu gelişmeler son yıllarda iki ipte oynamayı marifet sanan T. Erdoğan'la müritlerinin manevra alanlarının daralma sürecinde olduğunu gösteriyor. Bir süredir ABD ile yaşanan sorunları Rusya-İran ikilisiyle geliştirdiği ilişkilerle kısmen hafifleten saray rejimi, Washington'daki efendilerine her zamankinden de muhtaç duruma düşecektir. Zira "esas kible" olan Washington'a yamandıka, manevra alanı da daralacaktır.

Bu histerik hevesler hüsrana mahkum olsa da bölge halklarının olduğu kadar Türkiye işçi sınıfı ile emekçilerinin de hastalıklı heveslerine karşı direnme sorumluluğu, öncelikle işçi sınıfı ve emekçilere düşmektedir. Bu direniş içeride işsizliğe, sefalete, zorbalığa karşı mücadeleyi güçlendirecek, bölgede ise halklar arası kardeşliği pekiştirecek tek yoldur.

Savaş çığırtkanlığı ve “güvenli bölge” hesapları

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler, AKP iktidarı tarafından bir kez daha Kürt halkına karşı şovenizm zehri ve savaş çığırtkanlığı ile sersemletilmek isteniyorlar. Krizin ağırlaşan faturası yetmezmiş gibi, sermaye devletinin dış politikadaki iflaslarının zaten ödenegelmekte olan faturası işgal ve saldırganlık tırmandırılarak, Suriye'deki sorunlar ağırlaştırılarak sürekli kabartılıyor.

Tayyip Erdoğan/AKP iktidarı Kürt halkının kazanımları ve Suriyeli mülteciler bahanelerini kullanarak Suriye'de ateşle oynamaya devam ediyor. İdlib'de gerici çetelere hamilik eden, önce “Fırat Kalkanı” diyerek Menbic'in kuzeyini, ardından “Zeytin Dalı Harekatı” ile Efrin'i işgal eden, son dönemde Güney Kürdistan topraklarına bombalar yağdıran sermaye iktidarının hedefinde her zamanki gibi öncelikle Kürt halkı var. Suriye'ye ve Kürtlere yönelik son saldırganlık “güvenli bölge” planı üzerinden hayata geçirilmek isteniyor.

EMPERYALİSTLERİN VE BÖLGESEL UŞAKLARIN “GÜVENLİ BÖLGE” HESAPLARI

Türkiye-Suriye sınırı boyunca Fırat'ın doğusuna “güvenli bölge” gerekçesiyle girmek, Türk sermaye devletinin uzun zamandır dilinden düşürmediği bir hayal idi. Bir yıldan fazladır Fırat'ın doğusuna hareket tehdidi savuran, bu yılın ilk aylarına kadar bunu seçim malzemesi olarak da kullanan AKP-Erdoğan iktidarı, ABD emperyalizminden icazet alamamıştı. Şubatın başında ise AKP'li Dışişleri Bakanı, bölgede PKK'ye karşı ABD ile ortak görev gücü kurulacağını açıklamıştı.

O günden sonra bu konuda herhangi bir adım atıldığına dair hiçbir ize rastlanmadı, ta ki Temmuz'un son haftasına kadar. “Güvenli bölge” ve “Müşterek Görev Gücü” tartışmalarının son günlerde başlıca gündem haline gelmesini sağlayan gelişmelerin başlangıcı birkaç hafta öncesine dayanıyor. Türk sermaye devletinin Suriye sınırında Suruç-Akçakale-Ceylanpınar hattına yoğun askeri yığınağı yaptığı günlerde, bir ABD heyeti Türkiye'ye geldi. Cumhurbaşkanlığı Sözcüsü Kalın ile ABD'nin Suriye Özel Temsilcisi Jeffrey'in 24 Temmuz'daki görüşmelerinde “güvenli bölge” konusunu ele aldıkları fakat bir mutabakata var-

Halihazırda Kuzeybatı Suriye topraklarındaki işgalinin, İdlib'de çetelere kol kanat germesinin ve son olarak Fırat'ın doğusunu işgal hevesinin hiçbir haklı, meşru, ahlaki temeli yoktur. Dolayısıyla AKP-Erdoğan iktidarının saldırganlığına çanak tutmak, başta Suriyeliler ve Kürtler olmak üzere başka halklara karşı işlenen suçlara alenen ortak olmaktır.

madıkları açıklandı. 26 Temmuz'da, AKP şefi Erdoğan'ın “ABD ile Suriye sınırları boyunca güvenli bölge oluşturmaya yönelik görüşmeler ne şekilde sonuçlanırsa sonuçlansın Fırat'ın doğusundaki terör koridorunu paramparça etmekte kararlıyız” tehdidi geldi. Diğer yandan Temmuz ayı boyunca sınıra yapılan askeri yığınağı, bu gelişmelerin yaşandığı dönemde dikkat çekici ölçüde arttırdı.

Bu gelişmeler ABD cephesinden karşı tehdit ve uyarılarla karşılandı. Heyet ziyaretleri ve görüşmeler hızlandı. Nihayet 7 Ağustos'ta Erdoğan'ın Milli Savunma Bakanı, Suriye'nin kuzeyinde “güvenli bölge” kurmak için ABD ile çalışmalara başlamak konusunda mutabakata vardıklarını açıkladı. Devamında 6 kişilik bir askeri heyet Müşterek Harekat Merkezi'nin kurulması için Urfa'ya yerleşti. (Meclis tatilde olduğu için ancak ülkenin ani bir saldırıya maruz kalması durumunda cumhurbaşkanına tanınan yabancı askeri gücün Türkiye topraklarına kabul edilmesi yetkisi ile hem de. Ortada ani bir saldırı olmadığı ölçüde Tayyip Erdoğan artık alışlagelmiş şekilde bir kez daha anayasayı çiğnedi.) Çok geçmeden

ABD tarafından Türk İHA'larının Rojava üzerinde uçuşuna izin çıkarıldı ve keşifler başladı.

Bir yanda bunlar yaşanırken, diğer yanda “güvenli bölge”nin uzunluğu-derinliği, askeri birliklerin ve inisiyatifin bileşimi vb. konularda “mutabakat”sızlığın sürdüğü görüldü. ABD başka bir telden, Türk devleti başka bir telden çalışıyor. Türkiye 30 km derinlikte bir hat (neredeyse tüm Kürt bölgesi), YPG ağırlıklı Demokratik Suriye Güçleri'nin (QSD) ağır silahlardan arındırılmasını ve etkisizleştirilmesini isterken, ABD üzerinden “mutabakat”ın parçası olan Kürt hareketi 5 km genişliğinde 100 km'lik bir hat, yerleşim merkezlerinin dışta tutulması, Türkiye'nin hareket yapmama garantisi vermesi karşılığında ağır silahların 30 km geriye çekilebileceği gibi öneriler sunuyor. ABD ise 5-15 km'lik bir derinlik ve ortak devriyeleri dillendiriyor.

ABD emperyalizmi payına “güvenli bölge” manevrasının hangi amaçla gündeme getirildiğinin en iyi açıklaması ise AKP-MHP yetkililerinin “oyalanmaya gelmeyiz” nakaratında yatıyor. AKP'li Metin Külünk'ün Müşterek Harekat Merkezi

adımını, “Ortak Oyalama Merkezi” olarak tanımlaması dahi çok şey anlatıyor.

YPG ve HDP açıklamalarına bakılırsa Kürt hareketi ABD'nin manevrasını destekliyor. Zira hem kendisinin dolaylı muhatap alındığını varsayıyor hem de “mutabakatı” Türk devletinin saldırganlığına set çekilmesinin bir yolu olarak görüyor. Kürt halkının temel haklarını ve kazanımlarını tanımamak konusunda direterek Kürtlerle anlaşma zeminini tıkayan Suriye rejimi, daha baştan “güvenli bölge” girişimine karşı olduğunu, böyle bir adımı kendi egemenliğine ve toprak bütünlüğüne saldırı ve işgal sayacağını ilan etmişti. Rusya, toprak bütünlüğü ve Suriye rejiminin toprakların tamamını kontrol etmesi vurgusuyla birlikte sahadaki gerçekliklere ve tarafların hassasiyetlerine işaret ederken, İran'dan “ABD'nin Suriye'nin kuzeydoğusundaki tavrı, Suriye'nin bağımsızlık ve toprak bütünlüğüne açık bir saldırı ve uluslararası hukuk ile BM Anlaşması'ndaki ilkelere aykırı” açıklaması geldi.

EMPERYALİST HESAPLARA KARŞI...

Karmaşık faktörleri, çok sayıda bile-

şeni ve karşıt çıkarları içeren böylesi bir tabloda emperyalist merkezlerin veya bölgenin gerici devletlerinin hesaplarının/planlarının tutması elbette kolay değil. Halihazırda net olan, her birinin Suriye pastasından pay kapmak uğruna halkların geleceğiyle pervasızca oynamayı sürdürecekleri gerçeğidir. İşçi ve emekçi kitlelerin, bölgenin kardeş halklarının kaderi ve geleceği, dolayısıyla birbirleriyle ilişkileri emperyalist siyaset arenasında, kanlı çıkarlara dayalı pazarlık masalarında belirlenmeye çalışılmaktadır. Zira bölge halkları arasında, henüz emperyalistlerin ve gerici odakların hesaplarını tümünden bozacak devrimci bir inisiyatif ortaya çıkmış değildir.

Bu açıdan en büyük potansiyellerden birini Türkiye toprakları barındırıyor. Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin en başta güncel yakıcı sorunları üzerinden mücadele sahnesine çıkmaları dahi bölge halklarına soluk alıracak bir gelişme olacaktır. Başında AKP-Erdoğan iktidarının bulunduğu sermaye devletinin başta Kürt halkı olmak üzere kardeş halklara karşı düşmanca hesaplarını, Suriye pastasından pay kapma hevesini, Libya, Sudan, Yemen vb. gibi kriz ve savaş ülkelerindeki kanlı faaliyetlerini işçi sınıfı ve emekçi kitle hareketi durdurabilir.

Öte yandan işçi ve emekçiler AKP-Erdoğan diktatörlüğü tarafından kısırıldıkları cendereyi parçalamak, ekonomik-sosyal bedeller ödemekten kurtulmak, siyasal, kültürel, ahlaki çürümeden çıkmak, doğanın ve çevrenin yağmasını engellemek istiyorlarsa, her defasında gerici-faşist iktidarın hamaset edebiyatıyla coşmaktan, şovenizm zehrinin şevkle içmekten vazgeçmek zorundalar. AKP-Erdoğan rejiminin, dolayısıyla sermaye devletinin Suriye'deki rolü, emperyalistlerden daha az kirli ve kanlı değildir. Halihazırda Kuzeybatı Suriye topraklarındaki işgalinin, İdlib'de çetelere kol kanat germesinin ve son olarak Fırat'ın doğusunu işgal hevesinin hiçbir haklı, meşru, ahlaki temeli yoktur. Dolayısıyla AKP-Erdoğan iktidarının saldırganlığına çanak tutmak, başta Suriyeliler ve Kürtler olmak üzere başka halklara karşı işlenen suçlara alenen ortak olmaktır.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri yaşam ve çalışma koşullarının günden güne ağırlaşması, sefaletin yaygınlaşması, gerici-faşist zorbalığın toplumu çürütmeyi rahatça sürdürebilmesi vb. üzerinden bir bakıma bu tarihsel suçların bedelini ödüyorlar. Buna son verebilecek devrimci sınıf mücadelesini geliştirmenin gereklerinden biri de "Tüm emperyalistler ve işbirlikçileri Suriye'den ve Ortadoğu'dan defolun!", "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!" şiarlarını yükseltmektir.

Türkiye'nin genelinde doğa katlediliyor

Doğanın talan edilmesi ve rant alanlarına çevrilmesi kapitalistlerin başlıca faaliyetleri arasında yer alır. Sömürme hırsı ile gününü gün etmeye, durmaksızın kârlarını katlamaya bakan sermayedarlar dünyanın ve insanlığın geleceğini zerrece umursamazlar. Onların hesaba katmadıkları gelecek ise hep mücadele etmekte olanların; emeği, doğayı, insanlık değerlerini savunanların gündeminindedir.

Bu dünya torunlarımızın bize emanetidir. Tabii bu bakış açısı para uğruna gözü dönmüşlerin umurunda değildir. Çevrenin tahrip edilmesi yalnızca gelecek için değil, bugün de büyük sorunlar yaratıyor. Ekosistemdeki diğer canlı türleri, su, hava, tarım alanları gibi her şeyi yıkıma uğratan kapitalist yağma ve talan yaşamı tehdit etmeye devam ediyor.

Türkiye'nin neredeyse her köşesi ekolojik yıkım projelerine dönüştürülmüş vaziyette. Korunma amacıyla belirlenmiş sit alanları, tarihi kalıntılar, ormanlar imara açılıyor. Maden ocakları, taş ocakları ya da JES, HES, baraj gibi projeler ile doğada katliamlar gerçekleştiriliyor.

Kaz Dağları, Munzur, Şirince, Hasankeyf, Salda Gölü, İstanbul'un Kuzey Ormanları ve daha birçok bölgede Türkiye'nin ciğerleri sökülüyor, tarih yok ediliyor, ekosistemin dengesi bozuluyor. Maden çıkarmak için patlamalar yapıldığında yeraltı sularının yatak değiştirilmesi veya kuruması söz konusu. Altın madenlerinde kullanılan yöntemlerden biri olan siyanürlü ayrıştırmanın ve siyanür atıklarının çevreye ve insanlara verdiği zarar altından elde edilen kâr ile kıyaslanamaz.

Kaz Dağları'nın Çanakkale tarafı, ül-

kede en fazla altın madeninin çıkarıldığı, en fazla kömür santraline sahip bölge olarak biliniyor. 398 noktada maden araması yapılıyor. Kanadalı Alamos Gold şirketinin ve taşeronu Doğu Biga Madencilik'in çıkardığı altın için TEMA vakfının verilerine göre 195 bin ağaç kesildi, Orman Genel Müdürlüğü'ne göre 13 bin 400 ağaç. AKP sözcüleri, Kaz Dağları için seslerini yükseltenlere, "İki yıldır ağaçları kesiyoruz, bugün eylem yapmanın ağaçlara faydası yok" gibi pervasız yanıtlar yetiştiriyorlar. Utanmadan bir de bu madenlerin sağlayacağı 5-6 yıllık istihdamdan söz açıyorlar. Güya maden çalışmaları tamamlandıktan sonra çevresel rehabilitasyon yapılacağı da vurgulanıyor.

Ülkenin yeraltı zenginliklerini bir yandan emperyalistlere peşkeş çekerken, diğer yandan "millilik"ten dem vuran AKP iktidarı, yerlisi yabancıyla tüm sermaye sınıfının temsilcisidir. Doğanın ve insanlığın düşmanı olan kapitalistlerin düzenini layıkıyla sürdürmektedir. Doğu Biga Madencilik şirketine çeşitli vergi istisna ve indirimleri ile 865 milyon lira bedelli yatırım teşvik belgesini vermiş olan sermaye devleti, ülkenin doğal yaşamına zarar verme uğruna yasal her türlü işlemleri de kolaylaştırmaktadır. Alamos Gold CEO'su, gerekli izin ve belgeleri bu kadar kolay alabileceklerini beklemediklerini söyleyerek bunu açıkta teyit etmiştir.

Öteki bir yağma hedefi, Dersim'dir. 145 maden projesinin bulunduğu Dersim'de 43 bin hektarlık bir alanın daha maden sahası ilan edilmesi ile Munzur havzası devasa bir maden sahası haline geldi. Munzur'un Bern Sözleşmesi'ne^{1*} göre Türkiye'nin en nadir sahası olduğu

belirtiliyor.

Yine örneğin 12 bin yıllık tarihe sahip, Avrupa'da kurtarılması gereken 7 dünya mirasından biri olarak nitelendirilen Hasankeyf taşındı, yıkıldı ve sular altında bırakılacak.

Türkiye'deki su kaynaklarının %40'ına sahip ve Ege'nin en yüksek dağı olan Murat Dağı'nda da altın-gümüş madenleri için izin verildi.

Yeni hedeflerden bir diğeri olan Şirince'de ise mermer ocağı açılması kararı verildi. Ali Nesin, "Matematik Köyü'nün 1 km uzağına mermer ocağı yapma kararı almışlar. Bu karar Şirince'nin, zeytinciliğin, turizmin ve Köyü-müzün güzelliğinin, belki de kendisinin sonu demektir. Matematik Köyü'ne yapı izni vermeyenler, okul kurmamızı engellemeye çalışanlar, doğayı tahrip edenlere, rant peşinde koşanlara tüm kapıları açıyorlar" paylaşımında bulunarak tepkisini dile getirdi.

Bu örnekler çoğaltılabilir. Hatırlanacağı üzere sermaye devleti yakın zamanda ODTÜ'de Kavaklık katliamını gündemde getirmişti. Kaz Dağları, Munzur, Şirince, Salda Gölü vb. neredeyse her yerde bu tahribatın yapılması, toplumsal muhalefetin zayıflığından kaynaklıdır. Sermayenin dizginlenmesi için Haziran Direnişi dahi yetersiz kalmaktadır. Kapitalizmin doğa kıyımı ancak bu düzeni alaşağı etme kudretine sahip sınıfın tarihsel sorumluluğuna sahip çıkması ve mücadeleye atılmasıyla engellenebilir.

Dipnot

* Avrupa'nın Yaban Hayatı ve Yaşama Ortamlarını Koruma Sözleşmesi (Bern 1979)

Sermaye, AKP, sendikal bürokrasi...

Topyekûn saldırıya karşı işçi ve emekçilerin birleşik mücadelesi!

Ekonomik kriz derinleşiyor. Krizin yükü, işçi ve emekçilere yönelik yoğunlaşan saldırılarla ağırlaşıyor. Çalışma ve yaşam koşulları zaten çekilmez hale gelmiş durumda. İşsizlik, artan enflasyon, ağırlaşan çalışma koşulları, yoksulluk ve sefalet, bedava işçilik almış başını gidiyor. Şimdi bu, son süreçte birbiri ardına bağitlanan Toplu İş Sözleşmeleri ile daha beter biçimde kabullendirilip, mühürlenmeye çalışılıyor.

Sermaye düzeni adına sermayenin demir yumruğu olan tek adam rejimi, üzerine düşeni tüm arsızlığıyla hayata geçiriyor. Sermaye sınıfı da kriz koşullarını her bakımdan fırsata çeviriyor. İşçi ve emekçilere dönük ardı arkası kesilmeyen bu ekonomik ve sosyal saldırı dalgasında sermayenin en önemli dayanaklarından birini ise sendikal bürokrasi oluşturuyor.

Sendikal bürokrasinin sınıfın içinde, sınıfı sermaye adına kontrol etme konusunda oynadığı uğursuz rol, ekonomik krizin derinleştiği şu günlerde daha da görünür hale gelmiş bulunuyor. Dahası işçi ve emekçilerde giderek artan hoşnutsuzluğu ve tepkiyi frenleyen, olduğu kadarıyla mücadele potansiyelini kötümleştiiren sendikal bürokrasi her icratında biraz daha teşhir oluyor. İşçi ve emekçilerin bilinç ve örgütlülüğünün zayıflığı, olduğu kadarıyla örgütlülüğünün sendikal zeminde bulunması, sendikal bürokrasinin gericisi misyonunun daha ağır sonuçlar doğurmasına neden oluyor. Tüm bu gelişmeler, işçi ve emekçilerin azgın sömürü koşullarına karşı mücadelesinin güçlenmesinin sendikal bürokrasiyi

aşma çabası ile birlikte olanaklı olabileceğini gösteriyor.

SENDİKAL BÜROKRASİNİN MASKESİ

Son dönemin bir dizi somut örneğinin yanı sıra, içinden geçtiğimiz TİS süreçleri ve ortaya saçılan gerçekler sömürüye karşı mücadele ile sendikal bürokrasiyi aşma çabasının sıkı sıkıya ilişkili olduğunu bir kez daha doğruluyor. Sermaye, AKP ve sendikal bürokrasi, ekonomik krizin tüm ağırlığıyla hissedildiği bugünlerde, TİS süreçlerinde sefaleti ve hak gasplarını tüm pervasızlıklarıyla hayata geçiriyorlar. Kamuoyu önünde, sendika ağalarının keskin mücadele açıklamalarıyla oynadıkları ortaoyununun perde-leri kısa sürede kapanıyor. Mızrak çuvala sığmıyor, danışıklı dövüş artık eskisi gibi göz boyayamıyor. Bir mutabakat halinde, birbiri ardına TİS süreçleri sefaletin dipsiz kuyusunu gösteren rakamlarla imzalanıyor.

Yakın dönemde işçilere kölece koşulların reva görüldüğü tekil birçok sözleş-

menin yanı sıra, TÜPRAŞ işçisine de YHK darbesiyle, KOÇ'un teklifinin dahi altında bir zam ve 3 yıllık sözleşme dayatıldı. İşçilerin tepkisi sendikal bürokrasi eliyle, koltuk hesapları arasında sönmüldürildi. Son olarak Kamuda 200 bin işçiyi ilgilendiren TİS süreci, Türk-İş Başkanı Ergün Atalay'ın ikide bir yaptığı "mücadele" açıklamalarının ardından sefalet oranıyla sonuçlandı. Atalay, mikrofonun açık kaldığını fark etmeyerek, "Uzasa işi karıştıracaktık, en azından böyle kapattım" gibi rezil bir açıklama ile "dostlar alışverişte görsün" söylemlerinin boşluğunu bizzat kendisi ifşa etmiş oldu. Duruma tepki gösterenlere, ağababalarından öğrendiği "terör" demagogjisi ile yanıt vermesi ise aciz durumunun üzerine tüy dikmekten başka bir şey değildi.

Bu arada milyonlarca memur ve memur emeklisini ilgilendiren TİS süreci gündemde. Masada güya emekçiler adına bulunan Memur-Sen'in kendi talep ettiği sözleşme taslağında dahi sefalet zammı istemesi, durumu trajikomik bir noktaya getirmiş bulunuyor. AKP'nin

arka bahçesi olan bu sendika, yürüttüğü danışıklı pazarlıkta "3-5" seviyesinden dahi yukarı çıkmayarak, çitayı efendilerinin emirlerine göre tutuyor. Tablo bu iken bir de üstüne "mücadele ediyoruz" görüntüsü yaratma çabaları, ancak absürt bir komedi olabilir. Metal TİS süreci yaklaşırken, "sermaye-AKP-sendikal bürokrasi" üçlü şer ittifakının belirlediği kıstaslar, muhtemeldir yine gündemde olacak.

BİRLEŞİK MÜCADELE İHTİYACI

TİS süreçlerinde belirlenen kriterler, dayatılan sefalet koşulları yarın asgari ücretin belirlenmesinde de baz alınacak. Bir bütün olarak parça parça yaşanan süreçte ülkedeki tüm işçi ve emekçilere aynı koşullar dayatılacak. Bugünkü haliyle bile çekilemez duruma gelen yaşam ve çalışma koşulları daha da ağırlaşacak.

Kıdem tazminatının gaspı kapıda. Yeni Ekonomi Programı vb. ile esnek ve kurasız çalışma koşullarının ağırlaştırılması, yeni hak gaspları, artan vergiler, işsizlik belası, kısaca topyekûn yıkım saldırıları sırada bekliyor. Sendikal bürokrasi ise çeşitli renk ve tonuyla sermayenin koltuk değnekliğini layıkıyla yerine getirmeyi sürdürüyor.

Evet, "sermaye-AKP-sendikal bürokrasi" bir bütün olarak krizin faturasını işçi ve emekçilere çıkartırken, kölelik zincirlerini kalınlaştırmaya çalışıyor. Bu topyekûn saldırı, işçi ve emekçilerin birleşik mücadelesi ile yanıtlanabilir. Sermayeden haklarımızı koparıp almak, sefalet dayatmalarını parçalamak, saldırıları durdurmak ve sendikal bürokrasiyi yıkıp geçmek için işçi ve emekçilerin tabandan birliğini kurması yakıcı bir ihtiyaç olarak ortaya çıkıyor.

Tekstilde TİS görüşmelerinde son durum nedir?

Tekstil iş kolundaki grup toplu iş sözleşmesi (TİS) 12 bin civarında işçiyi kapsamakta. Yanı sıra sendikalı olmayan yüz binlerce tekstil işçisinin ücret ve çalışma koşullarını etkileyeceği açıktır.

Kapalı kapılar ardında yapılan görüşmelere dair hiçbir sendika tek bir açıklama yapmamakta. Son görüşmede Tek-

stil İşverenleri Sendikası'nın yüzde 3'lük ücret artışı dayattığı söyleniyor. Başta TEKSİF yöneticileri olmak üzere diğer sarı sendikalar bu dayatmayı şimdiden kabul etmiş gözüküyor. Gereğe ise patronların çok kararlı oldukları ve "bunun dışında bir şey veremeyiz" demeleri.

TİS masasında olmayan işçiler adına

imzalayacakları sözleşmeden yine ağır çalışma koşulları, yine sefalet ücretleri, yine kölelik çıkacağı açıktır.

Tekstil işçisi bu oyunu bozmalıdır, bunun tek yolu da "Söz, karar, yetki işçilerin!" şiarını yükseltmekten geçmektedir.

TEKSTİL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

Sendikal bürokrasiyi parçalamak için mücadeleyi yükseltelim!

Türk-İş Başkanı Ergün Atalay'ın, kamu işçilerinin TİS anlaşmasını yüzde 8+4'e imza atarak bitirmesi ve törende açık kalan mikrofondan "Uzasa işi karıştıracamız. En azından kapattım böyle" diye övünmesi, sendikal bürokrasinin çürümüşlüğüne bir kez daha gözler önüne serdi. Ergün Atalay, bu sözleri ile iktidara mesajını verirken, kitleler önünde de misyonunu ifşa etmiş oldu.

Türk-İş adına Ergün Atalay'ın iktidara hizmetlerinin altını çizmesi boşuna değildir. Zira sermaye devletine büyük bir kolaylık sağlamıştır. KHK ile gündeme getirilen ve artık hukuken bağlayıcı olan Çerçeve Anlaşma Protokolü imzalanarak işkolu sendikalarının toplu pazarlık yetkisi ve grev hakkı ellerinden alınmış, kamu işçilerinin toplu pazarlığında konfederasyona üye sendikaların bir etkisi kalmamıştır. Sendikal bürokrasi daha da sağlamlaştırılmıştır. Öte yandan enflasyon altında bir zamma imza atılarak diğer TİS süreçleri için olumsuz emsal oluşturulmuştur. Kendi ifadesiyle "toplular sözleşme ciddi bir ekonomik kriz içinde

imzalanmıştır" ve "en az hasarla atlatılmıştır." Sermaye devletine bundan daha iyi hizmet olabilir mi?

Ergün Atalay örneğinin sendikal bürokrasinin geldiği boyutu anlatması açısından sembolik önemi ortadadır. Ancak sendikal bürokrasi konfederasyon/sendika başkanlarından ve yöneticilerinden ibaret değildir. Kurumsallaşmış yapısıyla, işçi sınıfının mücadele örgütleri olan sendikaların her kademesine sinmiş, tavandan tabana ele geçirmiş bir anlayıştır. Öyle ki 200 bin işçiyi etkileyen böylesi bir açık satış karşısında Türk-İş bünyesinden dışa dokunur bir tepki gelmemiştir. Yaratmış oldukları bu edilgenlikten emin olan Ergün Atalay da o çok iyi bilinen arsızlıkla, eleştiri sunanları "işçi olmakla" ve "terörü destekleyen gruplar olmakla" suçlayabilmıştır. Tüm bu örnekler sendikal bürokrasinin sermaye düzeni açısından önemini göstermektedir.

Sendikal bürokrasi sermaye düzeni ve devletin çıkarları açısından, işçi sınıfını "içeriden" denetimde tutmaktadır. Mevcut tablonun gösterdiği üzere

bu işlerinde oldukça başarılıdır. Oysa sendikalar işçi sınıfının daha iyi çalışma ve yaşama koşullarına sahip olmak için verdiği tarihsel mücadelenin sonucunda kazanılmış, sömürüyü sınırlandırma mücadelesinin en etkin araçlarıdır.

Burjuvazi bundan dolayı sendikalara başından beri karşıdır ve ancak zorlu mücadeleler sayesinde bu mevziler günümüze ulaşmıştır. Ancak sermaye sınıfı sendikal mücadeleyi bitiremediğinde, onu etkisizleştirme, dahası kendi saldırı politikalarına payanda yapma konusunda, dünyadan ve Türkiye'den örneklerden açıkça görüldüğü üzere, oldukça yol kat etmiştir.

Türkiye örneğine baktığımızda Türk-İş, gelişen işçi hareketini daha en baştan denetim altında tutmak için devlet yönlendirilmesiyle kurulmuştur. İşçi aidatlarını kullanarak safahat sürerek ödüllendirilen bürokratların, konumlarını korumak adına işçi sınıfını satmasının şaşırılacak bir yanı yoktur. Bu icazetçi-bürokratik sendikal anlayış, Türk-İş ve Hak-İş örneklerinde olduğu gibi açıktan

dışa vururken, "diyalog ve iş barışı" söylemleriyle çağdaş sendikacılık formunda DİSK'te de hakimdir. Toplamında farklı tonlarıyla sendikal bürokrasi sınıf mücahadesinin önündeki en önemli engellerdendir.

Şu da unutulmamalıdır ki işçilerin icazetçi-bürokratik sendikalarda bile örgütlenmesi burjuvazinin işine gelmemektedir. Sermayenin ve devletin sendikal mücadelenin önüne geçmek için devreye soktuğu politikalar bilinmektedir. Bunun yanında sendikal bürokrasinin icraatları işçilerde büyük güvensizliğe neden olmaktadır. Sonuçta Türkiye işçi sınıfı, toplamda sendikal anlamda bile bir örgütlülüğünden uzaktır. Sendikalarda örgütlü olanlarsa bürokrasinin denetimindedir. Mevcut tabloda işçi sınıfı ekonomik anlamda bile mücadelesini veremez hale getirilmekte, sermaye ise saldırılarını rahatlıkla uygulamaktadır.

Bu tablonun değişmesi için devrimci sınıf mücadelesinin yükseltilmesi gerekmektedir. Ancak taban örgütlülüğünün gücüyle, söz-yetki-karar hakkını uygulayan ve fiili-meşru mücadele bilincini kuşanan işçilerin mücadelesi sayesinde bu bürokratik yapılar parçalanabilir.

Bu yolda 15-16 Haziran Direnişi, 89 Bahar eylemleri gibi geçmişin birikiminden, günümüzde ise Greif Direnişi gibi, Metal Fırtına gibi işçi iradesinin sendikal bürokrasiyi de hedef alan mücadele deneyimlerinden öğrenmek, böylesi deneyimleri aşan eylem ve direnişleri çoğaltmak gerekmektedir. Sermayenin saldırılarına ve ona payandalık yapan sendikal bürokrasiye karşı mücadele ancak böyle verilebilir.

Türk-İş Başkanı'nın mikrofon skandalı!

İşçi ve emekçilerin son günlerde en çok dikkatini çeken kişilerden biri Türk-İş Başkanı Ergün Atalay oldu. Vaktiyle "devlet, mafya, siyaset" üçgeni olarak tarihe geçen, derin ve kirli ilişkileri açığa çıkaran "Susurluk Kazası" gibi, bu mikrofon kazası da "düzen, devlet ve sendika ağaları" arasındaki derin ve kirli ilişkiler ağını yeniden gündeme getirdi. Her ne kadar işçi sınıfının örgütsüzlüğü bu son skandala yönelik eylemli tepkilerin ortaya çıkmasına engel olsa da yaşanan skandal sendika ağalarının ihanetçi çizgisini bir kez daha belirginleştirdi, tarihe kaydetti. Kendisine yönelen tepkiyi şovenizme sarılarak savuşturmaya çalışan Atalay, konuya ilişkin açıklamalarında bir başka yalana daha başvurarak, "grev yapacak paralarının olmadığını" söyledi.

1 milyon 100 bin üyesi bulunan bir konfederasyon ve ona bağlı sendika ağalarının "grev yapacak paralarının olmadığını" iddia edebilmeleri, aidatlarını

yedikleri işçilerin geri bilincine duyulan güvenden olsa gerek. Sermaye sınıfının ve onun devletin çıkarlarını savunan, AKP gibilerine yandaşlık yapanların icraatı, sendikaları bir rant alanına dönüştürmekten başka bir şey değildir. Bu rantı yemeye devam edebilmek için de var güçleriyle çalışmaktadırlar.

Göz boyamak için yapılan "kıdem tazminatı kırmızı çizgimizdir" açıklamaları, basına demec verme vb. gibi "faaliyetler" onların en etkili mücadele yöntemleridir. İşçi sınıfının kazanılmış haklarını korumak ve yeni haklar elde etmek için bir mücadele yöntemi olan grev hakkı ise en az patronlar kadar bu bürokrat takımının da korkusudur.

Utandıran "grev yapacak paralarının olmadığını" söylüyor Atalay ağa. Hak mücadelesinde işçilerin en önemli

silahlarından biri olan grev de yapılamayacaksa üyelerden alınan aidatlar nereye gitmiştir diye sormaya bile gerek yok. Bu aidatlar sendikaların başına çöreklenen bürokrat takımının yüksek maaşlarına, lüks ve gösteriş tutkularına, her türlü harcamayı sendikaya fatura etmelerine gitmektedir. Altlarında son model arabaların yanı sıra otele, kumarhaneye dönüştürülen sendika binaları ayrı bir yolsuzluk alanıdır.

200 bin kamu işçisinin sözleşmesinin satılmasıyla, aynı zamanda işçi ve emekçilerin kıdem tazminatını gasp etmeye hazırlanan AKP hükümetine gereken mesaj da verilmiştir. "Bir iki konuşur, efeleniriz ama greve falan da gitmeyiz" denilerek, sermaye sınıfı cesaretlendirilmiştir.

Yönetiminde oldukları, başkanlık

yaptıkları sendikanın adı ister Türk-İş olsun ister Hak-İş. Ya da kamu emekçilerinin TİS görüşmelerinin son günü yalancılıktan eylemler yapan yandaş Memur Sen olsun. Tümünün ipi sermaye düzeyine bağlıdır. Saltanat sürmelerini sağlayan, aidatlarını sömürdükleri işçiler olsa da bürokratları sendika kapılarına bağlayan sermaye sınıfıdır. Sendika bürokratları da sahiplerinin bekasını korurlar, onların çıkarlarını korumak için bekçilik yaparlar.

Her ne kadar bu son yaşanan skandala, daha doğrusu rezalete karşı işçi sınıfı eylemli bir tepki gösterememiş olsa da bu asalakları sırtından atacağı gün de gelecektir. Grev hakkını grev yaparak kazanan işçi sınıfını "grev yapacak paramız yok" diye kandırmaya çalışanların oyunları tutmayacaktır. Yalanları koltuklarını korumaya yetmeyecektir. Sattığı işçilerden korunmak için Bayram Merai'i ağaca tırmandıran öfke Atalay'ın da peşini bırakmayacaktır.

Birliğimiz gücümüzdür!

Birleşik sınıf hareketi için mücadeleye!

“Bu hırsızları def etmeli, emeğimize sahip çıkmalıyız!”

Yıllardır Türk-İş üyesiyim. Yöneticilerin hiçbir zaman işçi lehine bir şey yaptıklarını görmedim. Kamu işçilerinin toplu sözleşmesi üzerine sarf ettiği sözleriyle kimliğini açıkça ortaya koydu Ergün Atalay. Türk-İş elini kolunu bağlayıp teslim olmuş durumda. Onlar işçi ve emekçinin temsilcisi değil, hükümetin ve devletin temsilcisi. “Sendikanın grev için parası yok” demek, düşmana silahım yok, gel saldır demektir.

Aidatlarımızın nereye gittiğini merak ediyorum. Sefahat içinde yaşıyorlar. Bindikleri arabaları görüyoruz. Tüm kişisel giderleri de sendika kasasından karşılanıyor. Bunlar bizim hakkımızı savunacak misyona da sahip değiller. Şubedekileri de merkezdekileri de tanıyoruz; hepsi aynı. Aidat toplarken geliyoruz akıllarına, bu insanın onuruna dokunuyor.

Ben 2004 yılında direnişe çıktım. 3 ay süren direnişte Türk-İş 100 lira para yolladı. Onun dışında şubeden hiçbir maddi yardım da görmedik. Türk-İş de bu 100 lirayı verirken, “Bir daha böyle bir istekle gelmeyin” dedi. Bu tavrıyla direniş kırıcılığı yaptı. Biz işçiler olarak inançla, sabırla direnişe çıksak da üsttekilerin aynı ciddiyete sahip olmadıklarını gördük. Bu pratiğin kendisi sendikamıza güvenimizi zedeledi.

Bu kötü gidişata dur demek için taban gerçekten artık sesini yükseltmeli. Bu bütün sendikalar için geçerli. Bu sendika ağalarını daha rahat yaşatmak için çalışmaktan yorulduk. İşçiler olarak üretimden gelen gücümüzü kullanmalıyız. Bir patron var, bir sendika bürokrasisi var, bir de kendi gücümüz var. Biz kendi gücümüze güveneceğiz, birbirimize güveneceğiz. Bizim sendikayla derdimiz yok, sorun sendikacılığı profesyonel meslek haline getirenlerdir. Sendika bizim. Şu anda sendikacıların yaptığı emek hırsızlığından başka bir şey değil. Bu hırsızları def etmeli, emeğimize sahip çıkmalıyız.

TUZLA'DAN TÜRK-İŞ ÜYESİ BİR İŞÇİ

İşçi sınıfı ve tüm emekçiler bugün çok yönlü bir saldırı altındadır. Sermaye, derinleşen krizin faturasını işçilere ödetmek istiyor. Her gün biraz daha eriyen ücretler, artan hayat pahalılığı, yaşamımızı giderek daha da çekilmez hale getiriyor. Ruhsal tahribat ve toplumsal şiddet artıyor.

Sermaye iktidarı emekçilerin bütün kazanımlarına göz dikmiş durumda. Kıdem tazminatının fona devri başta olmak üzere, bireysel emeklilik sisteminin (BES) zorunlu kılınması için adım atılıyor, eşit vergilendirme yalanı altında vergiyi tabana yaymanın ve genişletmenin yolu aranıyor. İşçilerin ücretlerinden kesilerek biriktirilen bütün fonlar yağmalanmak adına sermayenin önüne altın tepsi ile sunuluyor. İşten çıkarmalar her geçen gün artarak devam ediyor, çoğu yerde ücretler düzenli ve zamanında ödenmiyor. İşyerlerinde baskı ve mobbing artıyor. Her gün artan işçi cinayetleri normalleştirilmek isteniyor. Kadın işçiler ekonomik krizin etkisi ile işten çıkartma saldırısı ile karşı karşıya kalıyor, mülteci işçilikle sömürü sınır tanımıyor, çocuk işçiliğin önü açılıyor.

Bu tabloyu zaten sınırlı olan demokratik hak ve özgürlüklerimizi neredeyse tamamen ortadan kaldıran baskı ve zorbalık politikaları tamamlıyor. Hak ve gelecek mücadelemiz, sermayeye hizmette sınır tanımayan hükümet tarafından engelleniyor, grev ve eylem-

lerimiz yasaklanıyor, direnişlerimiz yeri geldiğinde devlet zoru ile ezilmeye çalışılıyor. Örgütlenme hakkımıza getirilen kısıtlamalarla mücadelemize ket vurulmak isteniyor.

Hâkim sendikal anlayışların, işçi sınıfını harekete geçirmek gibi ne bir derdi ne de niyetleri var. Asıl işlevi işçi sınıfını denetim altında tutmak olan bu bakış, sınıf mücadelesinin önünde büyük bir engel olarak durmaktadır. Krizin faturasını işçi sınıfının sırtına yükleme çabasına karşı masalarında korudukları sessizliğin başka bir izahı yoktur. “Kıdem tazminatı kırmızı çizgimizdir” diyenler hâlâ somut bir adım atmamışlardır. Güvencesiz ve sendikasız çalışmanın yaygınlaşmasına karşı arayış içinde dahi değillerdir. İşçi sınıfının eylem ve direnişlerinde mücadele kaçınılılığı özel bir tarzda örgütlenmekte, işçilerin kazanımlarından çok sendikal bürokrasi kendi menfaat ve çıkarlarını önemsemektedir.

Bu nedenle topyekûn saldırıya topyekûn mücadele ile yanıt verilmelidir. Çözüm sınıfın tabandan yükselerek gelişecek mücadelesinde ve kendi öz gücüne dayanan örgütlülüklerindedir.

Bizler işçi sınıfının taban örgütlülüğünün yaygınlaşması, öz gücüne dayalı eylem kapasitesinin açığa çıkarılması, geliştirilmesi ve merkezileştirilmesi mücadelesi için bir araya gelen kurum ve kişiler olarak, sınıftan yana, ulaşabildiğimiz bütün güçlere de çağrı yaparak;

Aralık ayı içerisinde İzmir’de birleşik bir işçi kurultayı örgütlemek için ortak karar aldık.

Kurultayımız krizin sonuçlarına karşı değişik alanlarda, değişik araçlarla yürütülen çaba ve çalışmaların birleşeceği ortak bir eylem zemini oluşturmayı amaçlamaktadır. Ön hazırlık süreci yaygın ve etkili bir örgütlenme dönemi olarak planlanacaktır.

Bu süreç krizin sonuçlarına karşı mücadele etmek, katkı koymak, süreçte ortaklaşmak isteyen kişi ve kurumlara açık olacaktır.

Kurultayda sınıfın değişik kesimlerinden işçilerin mücadele deneyimlerini aktardığı, öngörü, tespit ve taleplerini dile getirdiği, çözüm önerilerine odaklanan, özgür işçi kürsüsü olacaktır.

Kurultayın amacı, değişik mecralarda yürütülen mücadele ve arayışların ortak bir eylem programı etrafında buluşabilmesini sağlamak, halen sürdürülen direniş ve her türden işçi eylemliliği ile dayanışmanın ve birlikteliğin koordine edilebileceği bir yapıyı hayata geçirmek olacaktır.

Kurultay hazırlık komitesi; Bütün işçi ve emekçileri, kurum ve kişileri sınıfın bugünkü parçalı ve dağınık yapısını aşması için ileriye doğru atılmış bir adım olan İzmir İşçi Kurultayı’na destek vermeye, sorumluluk almaya çağırıyor.

İZMİR İŞÇİ KURULTAYI HAZIRLIK KOMİTESİ

Petrol-İş Sendikası Genel Kurulu yaklaşırken...

Genel Kurul sınıf hareketinin ve petrokimya işçinin temel sorunlarının tartışıldığı bir işçi kürsüsü haline getirilmelidir!

Petrol-İş Sendikası Genel Kurulu'nun gerçekleşmesine çok az bir süre kaldı. Genel kurullar geçmiş dönemin değerlendirildiği, hata ve eksikliklerin tespit edilip dersler çıkarıldığı süreçler olmalıdır. Ancak hepimiz sendikalarımızda işlerin böyle yürümediğini, genel kurul hazırlıklarının aylar öncesinden "ince delege" hesapları üzerinden başlayıp, son ana kadar liste savaşları biçiminde sürdüğünü biliyoruz. Petrol-İş 28. Genel Kurulu'nun da bundan çok farklı olmayacağı görünüyor.

Petrol-İş Genel Kurulu için halihazırda uğruna çaba sarf edilen tek şey koltuk ve yönetim dengeleri hesabıdır. İki farklı ekip Genel Kurul'a hazırlanıyor. Sözde birbirine karşıtlar, sözde birbirlerini eleştiriyorlar. Ama bakıyoruz ki mücadele anlayışı açısından kayda değer bir farklılıkları yok. Sınıf mücadelesi adına başka bir anlayışı ortaya koymaya çalışan bir çaba, sendikaya hakim davranış biçiminin değişmesi için bir program arayışı yok. Genel Kurul'un seçim kısmına odaklı canhıraş bir telaş var sadece.

Bu tür bir genel kurul ne sınıf hareketine kayda değer bir katkı sağlayabilir ne de Petrol-İş üyelerine. Belki kişiler değişecek ancak sermayenin uzantısı bürokrasinin yıllardır Petrol-İş'e hakim kıldığı, mücadeleden uzak, uzlaşmacı çizgi varlığını korumaya devam edecektir.

Bugün hem genel olarak sınıf hareketi hem de özel olarak Petrol-İş sendikamız zor bir dönemden geçmektedir. Bu dönemde sendikayı gelecek 4 yıl için yönetmeye aday olanların geride kalan süreçleri nasıl değerlendirdiklerini ortaya koymaları, yapılan eksiklik ve hataları belirleyip, bunları hangi anlayış içinde ortadan kaldıracıklarını sunmaları gerekir. Oysa bugün için gündem sadece listeler ve hangi şubenin hangi listeyi destekleyeceğidir.

SORULAR VE SORUNLAR

Büyük bir hezimetle sonuçlanan TÜPRAŞ sözleşme sürecinin önemi açıktır. Yönetime aday olanlar, bu hezimetin nedenleri üzerine muhasebe ve özleştirme yapacaklarına suçu birbirlerine atma uğ-

raşı içerisindedirler. Oysa ki sendikamızın en önemli örgütlülüklerinden birinin bulunduğu TÜPRAŞ'ta, sermayenin sendikal örgütlülüğü etkisizleştirip tasfiye etmeyi arzuladığı sır değildir.

Son süreçte yoğun saldırılar karşısında Petrol-İş'e güvenle yönelen birçok işyerindeki işçiler ortada bırakılmıştır. Chinatool ve Kale Kayış bunların en tipik örnekleridir. Artık kanıksanmış bir durum olarak, sendika yöneticileri işçilere mücadele vaat etmekte, ancak işlerin biraz sertleştiği ilk anda verilen sözler "unutularak" işçiler ortada bırakılmaktadır. Bunun en önemli sonuçlarından biri sendikalara karşı zaten var olan haklı güvensizliğin iyice derinleşmesi, öfkenin sürekli büyümesidir.

Son dönemin en önemli direnişlerinden biri olan Flormar direnişinin akıbeti hakkında sendikamızın değerlendirmesi nedir, neredeyse kimse bilmemektedir. Bu denli önemli olan ve özellikle kadın işçilerin mücadelesi üzerinden kamuoyuna mal olmuş bir direnişin tam da 8 Mart'ın öngününde bitirilmesinin muhasebesini hangi yönetici yapmıştır? Bundan geleceğe dair ne tür dersler çıkarılmıştır? Liste savaşları ve koltuk pazarlıkları içinde birbirine karşı ağır eleştirilerde bulunan gruplar bu konuda neyi farklı düşünmektedirler? Bunları bilen tek bir üye veya delege var mıdır?

İşçi sınıfı başta kıdem tazminatının fona devri olmak üzere yoğun bir saldırı dalgası altındadır. Sermaye ve hükümet

aleni iş birliği içinde, krizin bütün faturasını biz işçilere kesmeye çalışmaktadır. Petrol-İş'te önümüzdeki dönem yönetmeye aday olanların bu konuda geleceğe dönük eylem planı nedir? Neyi bugün yapılandıran farklı yapacaklardır? Bu konuda geçmiş pratiklerine nasıl bakmaktadırlar?

Petrol-İş dahil olmak üzere sendikalarımıza bürokratik bir çizgi hakimdir. Sendikacılık bir meslek haline gelmiş, sendika yöneticileri ayrıcalıklı bir yaşam içinde, işçiye ve onun yaşamsal taleplerine yabancılaşmışlardır. Şu veya bu süreç içinde birbirlerinin açıklarını bulmak için büyük çaba sarf eden yönetici adayları bu bürokratlaşmanın önüne geçmek için neler yapacaklardır? Ne tür anlayış ve işleyiş değişikliklerini savunmaktadırlar?

En büyük bileşenlerinden birinin de sendikamız olduğu Türk-İş'in kamu sözleşmeleri sırasında ortaya koyduğu açık ihanet konusunda adaylar ne düşünümektedirler? Daha önceki Türk-İş Genel Kurulu'nda genel grev nedeni olarak ilan edilen kıdem tazminatının gaspı hazırlıkları son aşamaya geldiğine göre, genel grevin örgütlenmesi konusunda ne tür bir eylem programı önermektedirler?

Sorular ve sorunlar daha da uzatılabilir. Ancak durum açıktır. Petrol-İş Genel Kurulu'nda yönetime aday olan mevcut listelerin işin özüne dair birbirlerinden farklı bir mücadele anlayışı bulunmamaktadır.

Petrokimya işçisinin yapması gere-

ken, fabrika fabrika kuracağı taban örgütlenmeleriyle mücadeleye atılmak ve tam da yürüteceği mücadele üzerinden bu çarkı kırıp atmaktır.

GENEL KURUL DELEGESİ İŞÇİ ARKADAŞLAR,

Genel Kurul'da sorun hangi listeyi desteklediğiniz ya da destekleyeceğiniz değildir. Zira mevcut koşullar altında bu esasa ilişkin bir değişiklik yaratmayacaktır. Petrol-İş Sendikası'nın yeniden bir mücadele örgütü haline getirilmesi genel kurul toplantılarında değil, bizzat fabrikalarda yürütülecek, tabanın eylem ve inisiyatifine dayalı mücadeleler üzerinden olacaktır. Mevcut koşullara rağmen gerçekleşecek olan genel kurulun bu çabayı güçlendirici bir muhasebe kürsüsü haline getirmesi ise sizin elinizdedir.

Tüm bu sorunların gündeme getirilmesi, yapılan hataların muhasebe ve özleştirilmesinin istenmesi, sendikamızın bir avuç yöneticinin verimli bir çiftliği haline getiren işleyişin çöpe atılarak, demokratik bir işleyişin oluşturulması için önergeler hazırlanıp mücadele verilmesi gereklidir. Eğer şu veya bu grubu değil de tabandaki işçileri temsil ediyorsanız yapmanız gereken, işin esasını değiştirmeyecek yönetim hesaplarını bir kenara koyarak, Genel Kurul'u sınıf hareketinin ve petrokimya işçisinin temel sorunlarının tartışılıp çözümler üretildiği bir mevzi haline getirmek için çaba göstermektir. Bu yalnız krizin ağır sonuçları altında ezilen sınıf kardeşleriniz değil, Flormar'da, Chinatool'da, Kale Kayış'ta, TÜPRAŞ'ta ve diğerlerinde sendikamıza güvenerek yola çıkan ancak yarı yolda bırakılan işçi kardeşlerimize karşı üstünden atlayamayacağınız bir sorumluktur.

Bugün bürokrasinin tahakkümü altında işçiye değil, sermayeye hizmet eden kurumlar haline getirilen sendikaların ancak sınıfın tabandan eylemi ile değiştirilebileceğine inanan birliğimiz, tüm petrokimya işçilerini, yalnız bir avuç bürokrata değil, sendikalarımızı sermayenin uzantısı durumuna düşüren bürokratik çarkın kendisine karşı mücadele etmeye ve devrimci sınıf sendikacılığı ilkeleri altında birleşip mücadeleyi yükseltmeye çağırılmaktadır.

PETROKİMYA İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

Lang&Yüzer'de sendikalaşma mücadelesi...

Bir işçi direnişi daha sendika bürokrasisi eli ile bitirildi!

LANG&YÜZER direnişi sendika bürokratlarının tüm karşı koyuşlarına, ayak oyunlarına rağmen işçilerin kendi iradesi ile başlatılmıştı. Ve daha ilk gününde devlet, sendika yönetimi ve patron baskısı ile bitirildi. Sendika bürokrasisi işçilerin geri yönlerine seslendi ve baskı yaparak direniş iradesinden geri adım attırdı. Bütün uyarılarımıza rağmen işçiler baskılara karşı duramadılar ve direniş sürdürülemedi.

LANG&YÜZER'deki örgütlenme süreci işçilerin aynı çatı altında buldukları Veritas fabrikasını örnek almaları ve kendiliğinden gidip Petrol-İş Trakya Şube'ye üye olmaları ile başladı. İşçiler daha tabanda hiçbir biçimde birliğini sağlamamış iken alelacele üyeliklere başlayan deneyimsiz işçilerin, bunu fabrikada hızlı bir biçimde yayması ile sendikal örgütlenme faaliyeti kısa sürede patron tarafından açığa çıkarıldı.

Ardından hızlı bir mobbing süreci işletildi. İşçiler patron Mehmet Yüzer ve yalakaları tarafından tehdit edilmeye başlandılar. Bu sürecin hemen akabinde patron, ikna edemeyeceği işçileri hedef aldı ve 3 işçi uydurma nedenlerle işten çıkarıldı. Kadın bir işçi patronla anlaşıp tazminatını alarak süreci sonlandırdı. İşten atma saldırısının ardından işyerinde işçiler üzerindeki baskılar da arttı. 95 kişilik fabrikada toplam 33 üye yapıldı. Patronun devam eden baskıları ile 10 civarında işçi sendikadan istifa ettirildi. İçeride baskının arttığı günlerde örgütlenme sürecinde aktif olan öncü bir işçinin henüz fabrikada çalışırken yaşananları kamuoyu ile paylaşması sonucu olay herkes tarafından duyuldu.

Baskının her geçen gün arttığı, işten atmaların yaşandığı süreçte sendika yönetimi, kendi tavrını içerideki örgütlenmeyi güçlendirmeden dışarıdan bir şey yapmamak olarak belirtti. Yani tek önemsedığı, üyeliklerin devam ettirmesiydi. Yaşanan işten atma saldırısına dönük bir planlaması olmadığı gibi beklemekten başka seçenek de göstermedi. Ve süreci kendi istedikleri doğrultuda yürütme yoluna gitti. Her defasında sendikal örgütlenmeyi büyütelim demesine rağmen içerideki işçilerin çabası dışında ekstra bir biçimde üyelikleri çoğaltmaya dönük bir çaba içine girilmedi. Sonuçta

işten atmalar yaşanmış, patron baskıyı arttırmış, işçiler sendikadan istifaya zorlanmış ve içeride herkes tarafından sendikaya olan güvensizlikten söz edilir duruma gelmişti.

Petrokimya İşçileri Birliği olarak, işten atma saldırısının olduğu dönemde öncü bir işçi ile birlikte sürece içeriden müdahil olmaya, işçilerin mücadelesini büyütme çalıştık. Tabandan işçilerin bağımsız birliğinin geliştirilmesi, işten atılan işçilerin bir araya gelmesiyle hemen dışarıdan direnişe geçilmesi, aynı zamanda içeriden örgütlenmeyi genişletecek bir yöntemle sürecin örgütlenmesi gerektiği vb. şeklindeki görüşlerimizi işçilere ilettik. İçeride çalışan öncü işçi arkadaşımız da bizimle hemfikir olduğunu, bu yolun doğru yol olduğunu ifade etti.

Öte yandan işten atılan işçilerle görüşme almaya, saldırılar artmadan, içerisi tamamen çözülmeyen süreci işletmeye çalıştık. Bu arada üzerinden haftalar geçmesine rağmen sendika halen ciddi bir atalet içerisindeydi. Biz de sendikanın bu durumuna sıkışmadan öncü işçilerle süreci işletme noktasında fikir birliğine vardık. Öncü işçilerle bir toplantı alındı ve hızlı biçimde direnişi başlatma, kendi yolumuzu çizme kararı aldık. Bu aşamada eylem planımızı oluşturduk ve bunu basın ve kamuoyu ile paylaştık. İlk elden dayanışma ağı oluşturulmaya çalışıldı. Bu arada her şeye rağmen sendikayı harekete geçirme yönlü bir çabamız da oldu. Bu çerçevede işçilerle yapılan toplantının ardından sendikanın görevlileri ile bir görüşme ayarlandı. İlk etapta işçileri ciddiye almayan sendika yöneticileri işçilerin kararlı olduğunu görünce, bir gün sonrasında sendika binasında bir toplantı organize ettiler.

Toplantıya bu sürece dahil olabilecek tüm işçiler çağrıldı. Ama direnişçi işçiler dışında, çalışan iki işçi katıldı sadece. İşçiler aldıkları direniş kararını anlattı. Sonradan sözü alan sendika yönetimi, örgütlenme sürecinden başlayarak taktiklikleri sürüncemeye bırakan tutumunu devam ettirdi. Söylenenlerin özeti şöyleydi: "Sendikamız bir genel kurul sürecinde. Biz bu durumla hemen ilgilenemeyiz, bu süreç tamamlanmadan bir şey yapamayız. Siz bize sormadan, danışmadan nasıl böyle bir karar alırsı-

nız? Bizde böylesi eylem kararlarını şube alır, genel merkez onaylar ve genel merkez yöneticisi uygular. Bu işler öyle basit işler değil. Yapacaksak güçlü bir eylem yapalım, böylesi bir eylem bizi küçük düşürür. Bu işler öyle kolay değil, maddi anlamda çok zorlanırsınız vs." Bu sözler, aslında sendika yönetiminin işçilere baskısını, direnişe karşı duydukları kaygı ve dahası gerçek yüzlerini göstermiş oldu. Petrokimya İşçileri Birliği olarak biz de işçilerin sendikalarından bağımsız kararlar alabileceklerini, tabandan kendi kararlarını uygulayabileceklerini, sendika adına söylenenlerin işçilerin iradesini tanımamak anlamına geldiğini, işçilerin de sendikacılar gibi her şeyi kendi güçlerine yaslanarak yapabileceklerini ifade ettik. İşçilerin söz, yetki ve karar sahibi olduğunu, fiili mücadelenin tüm saldırıları püskürtebilecek yegane güç olduğunu, bunun içerisini de güçlendireceğini belirttik.

Bir kez daha sendika bürokratlarının işçilerin tabanda birlik olmasından nasıl öcü gibi korktuğuna, biz işçileri ne kadar küçük gördüklerine tanık olduk. Dahası bu beylerin mücadele yolundaki zorlukları propaganda ederek, işçilerin geri bilincine seslenerek, onları doğru olandan caydırmaya çalıştığını, sendikal bürokrasinin nasıl yerleşmiş olduğunu görmüş olduk. Bürokratlar döne döne bunları tekrarlayarak, işçileri ikna etmeye çalıştılar. Ama işçiler daha öncesinde aldığımız kararlara sadık kaldılar ve bunu da sendika yönetimine ifade ettiler. Sonra oradan ayrıldık ve yolumuza koyulduk. Ve akşam saatlerinde (20 Ağustos), sendikayla yapılan toplantıya katılan bir öncü işçi arkadaşımız daha 12-8 vardiyası girişinde işten çıkarıldı.

Direnişe geçeceğimiz gün, duyurduğumuz saatte yerimizi aldık. Ozalitimizle, tehir konuşmaları ile işçileri destek olmaya, korkmamaya çağırdık. İçeriden birkaç işçi yanımıza geldi. Sonrasında fabrikada çalışan işçiler yine geldi. Bekleyişimizi fabrika önünde devam ettirdik. Ardından sendikanın Trakya şubesinden yöneticiler gelerek, işçilerin geri yanlarına seslenerek, onları geri zeminde direnişin bitirilmesi noktasında ikna çabalarına giriştiler. Yanı sıra işçilere "Siz birilerinin gazı ile bunu yapıyorsunuz,

size gaz verenler yarın arkanızda durmazlar" diyen bürokratlara gerekli cevabı verdik. Son olarak da tek bir işçi dahi direniş noktasında irade gösterirse sonuna kadar yanı başında olacağımızı söyledik. Fakat direnişe geçen işçilerin ortak kararı, direnişi burada bitirip daha güçlü bir biçimde çıkmak biçiminde oldu.

Örgütlenme sürecinin başından itibaren sadece siz işçi getirin ben örgütlerim diyen, işçiler atıldığında haftalarca sessiz kalarak onaylayan sendika bürokratları, direnişten bir gün önce bile genel merkezden yetkili bir kişiyle bile görüşülemiyorken, direnişle beraber genel merkezinden şubesine kadar harekete geçmiş oldular. Fakat direnişi desteklemek, güç vermek için değil, bitirmek için seferber olmuşlardı bu sefer. Zira üyeleri olan işçiler onlara takılmadan bir direnişe başlamış ve yol yürümeye çalışıyordu.

Bir kez daha sınıf mücadelesinin önündeki en büyük engellerden bir olan sendikal bürokrasinin uğursuz rolüne tanıklık etmiş olduk. Bunların işçi mücadelesi ile işçilerin haklarını büyütme kavgasıyla uzaktan yakından alakaları yoktur. Hiç kimse bunların kişisel iyi niyetlerinden bahsetmesin. "Bakın her yerde örgütlenmeye çalışıyorlar, bakın işçileri fabrika önlerinde direnişlere çıkarıyor!" gibi gerçeklerden uzak fikirler içinde bulunmasın. Burada asıl belirleyici olan işçi sınıfının mücadele çizgisidir. Sonuç olarak sendika bürokratlarının her defasında ortaya koydukları tutum ve pratikler göstermiştir ki, bu beyler işçileri mücalededen ve örgütlenmeden soğutmaktan, uzaklaştırmaktan başka bir işe yaramıyorlar. İşçinin-tabanın iradesinden, gerçek birliğinden en az sermaye kadar, ihanetçi sendikacılar kadar korkuyorlar.

Bu tablo içinde yine tüm sorumluluk bizlere düşmektedir. Bizler bu tabloya takılmadan sınıf içinde örgütlenmeye, onun devrimci eylemini büyütme çalışacağız. Sendikal bürokrasiyi tabandan geliştireceğimiz birliklerimizle sendikalarımızdan söküp atana kadar devam edeceğiz mücadelemize.

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!

TRAKYA PETROKİMYA İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

Yine Petrol-İş, yine satış!

Kale Kayış deneyimi

Kale Kayış işçilerinin insanca çalışmak ve iş cinayetlerinde ölmek için, 150 günü aşkın bir süre boyunca tüm saldırılara ve engellemelere rağmen sürdürdükleri direniş, Petrol-İş'in mücadele tarihi ile övünen sendika bürokratları tarafından sesiz ve sedasız bir biçimde bitirildi.

İşçi sınıfın mücadele davasını savunmak ve bu uğurda mücadele eden sınıf devrimcileri olarak bu direnişten hem kendi payımıza hem de sınıfımıza adına dersler çıkarmak büyük önem taşıyor.

Her şey bir yana direnişin temel talebi bile bu direnişi ayrı bir yere koyuyor. Birçok fabrikada sendikal örgütlenmeler genel olarak ekonomik talepler temelinde ortaya çıkıyor. Ve genelde böylesi bir örgütlenmenin işçide oluşturduğu bilinç iktisadi-sendikal sınırları aşmıyor. Dikkatlerin yoğunlaştığı temel konuyu ekonomik kazançlar oluşturuyor. Birçok "örgütlü" fabrikada işçiler sırf sendikanın sağladığı "ekonomik fayda"dan kaynaklı patronun azgın sömürüsüne katlanıyorlar. Fakat Kale Kayış işçileri direniş parasal kazançtan önce emeğin korunması temelinde insanca çalışma koşulları, fabrikada ölmek, yaşamak için başlattılar. Bu anlamı ile ekonomik alana sıkışmış genel bir örgütlenmenin dışında farklı bir taleple mücadeleye atıldılar. Ortaya koydukları direniş başlatma biçimleri bile bu anlamı ile önemlidir. Ayrıca hiçbir biçimde yasal dayanağı yokken fiili bir direnişin başlatılması yönüyle de direniş ayrı bir öneme sahiptir.

İleri bir taleple başlatılan direniş Petrol-İş yönetiminin en başından sonuna kadar uyguladığı yöntemlerle bir biçimde sönmüldürüldü ve sonuç olarak bitirildi. Direnişin sessiz sedasız bitirilmesinde temel sorumluluk, her defasında büyük harflerle Petrol-İş'in mücadele tarihinden bahsedip buna uymayan sendika

bürokratlarıdır. En başından itibaren ileri çıkmak, fiili mücadeleyi büyütmek isteyen işçileri geriye çeken, sendikal anlayıştır.

SINIF MÜCADELESİNİN ÖNÜNDEKİ ENGEL: SENDİKAL BÜROKRASI

Aslında Petrol-İş bürokratlarının, Kale Kayış direnişinin belli bir aşamasından itibaren giderek artan biçimde dayattıkları geri tutum ve mücadele, soluklarının, hedeflerinin ne olduğunu yansıtıyordu. Genel anlamda bakıldığında bu tutum ve mücadele hattı, Flormar direnişinde, PETKİM ve TÜPRAŞ sözleşmelerinde ve daha bir dizi yerde hayata geçirildi. Temelde bu anlayış işçilerin mücadelesini sönmüldürme üzerine kurulu bir anlayıştır. Bu anlayışın taktiği gereğince süreçler uzatılıyor, işçiler süreç içinde sınırlı bir mücadele içine sokularak solukları tüketiliyor. Ya da eylemsizlik süreçleri, "Planlarımız var, bu işler aceleye gelmez, yöneticilerin karar vermesi gerekiyor!" gibi argümanlarla gereçlendiriliyor, çeşitli manevralarla işçiler oyalanıyor. Sonrasında zaten geri bir bilinç ve örgütlülük düzeyinde olan işçiler geri düşmeye başlayınca suçlu bir çırpıda işçilerin üzerine bırakıyorlar.

Son dönemdeki deneyimler göstermektedir ki bu yaşananların hiçbirisi tesadüf değildir. Açık ki geçmiş geleneği ne olursa olsun, genel anlamda sendikaların hepsine hakim olan bürokratik, icazetçi, ihanetçi anlayış Petrol-İş genel merkezinden şubelerine sirayet etmiştir. Kale Kayış işçilerine, direnişin en başından itibaren, "Kesin kazanacaksınız, biz genel merkezimiz ve şubelerimiz olarak arkanızdayız. Biz en büyük sendikaların başında geliyoruz, maddi manevi imkânlarımızla güçlüyüz, hepinizi mecbur geri alacaklar" diyeceksiniz, sonra da bu söylediklerinizi yutacaksınız. Zaman iler-

ledikçe işçilere "Bizim genel kurul sürecimiz var, seçimler var, daha fazla sürdüremeyiz. Sendika size daha fazla maaş veya maddi destek veremeyecek. Şimdi bizim yaptığımız çok da doğru değil, patronla anlaşalım" diyeceksiniz. Bu işler eline mikrofonu/megafonu alıp yaldızlı laflarla, yumruk sıkarak nutuk atmaya benzemiyor. "Patrona Silivri'yi dar edeceğiz!" denilerek büyük sendikacı olunmuyor.

Kimse işçilerin geri bilincine sığınmasın. Siz ne yaptığınıza bakın. Direniş boyunca işçileri mi eğittiniz, sınıf bilinci mi aşıladınız, işçilerin öz güçlerine dayanan fiili-meşru eylem metotları ile bir mücadele hattı mı çizdiniz? Cevap her zaman olduğu gibi "hayır"dır. Zira bu bürokrat sendikacıların ne böyle bir derdi var ne de mücadele anlayışları buna uygun.

Kale Kayış'ta neden patronla yapılan görüşmelerin hiçbirine işçilerden temsilciler katılmadı? "Bizde kararlar tepeden alınmaz!" deyip, neden işçileri bu süreçte sadece alınan kararların uygulayıcısı olarak gördünüz? Neden işçiler direniş yerinde fiili mücadeleyi büyütmek istediğinde, içlerindeki geri işçilerin geri bilincine oynayarak, bu süreçte işçileri birbirine düşürerek bunu engellediniz? Daha bir dizi soru da sorsak bu soruların cevabı bizi tek bir yere götürür. O da sizlerin alt kademe sendikacısından en üstüne içine saplandığınız sendikal bürokrasidir.

Bugün işçilerin gerek sanayi bölgelerinde gerek tek tek fabrikalardaki ağır çalışma koşullarına, alınmayan iş güvenliği önlemlerine, ağır sömürü koşullarına karşı gösterdikleri mücadelenin önünde ki en büyük engel sendikal bürokrasidir. İşçilerin bugünkü verili bilinç ve örgütlülük düzeylerinden ötürü ilk sığındıkları, başvurdukları yer sendikalar oluyor. Sonuç olarak da işçilerin ileriye çıkışları, sendikaların halihazırdaki vahim durumundan dolayı her defasında sendikal

bürokrasinin ayak oyunlarına takılıyor.

Sendikal bürokrasinin bu kadar rahat hareket etmesinde, Kale Kayış örneğinde olduğu gibi, yapılan ihanetlerin hesabının sorul(a)maması da var. En başından itibaren işçilerin sendikacıların her söylediklerine inanmaları, keza dışarıdan sürece destek olmak isteyenlerin uyarıcı davranışlarını dışlamaları da sendikacıların işini kolaylaştırıyor. Sendikalar bu bürokratik bataklığa bu kadar rahat batırıyor, bunun bir yanı ile sorumlusu da kendi sendikalarına yeterince sahip çıkmayan işçilerdir. İşçiler her şeyi sendikacılara bırakarak onların yolunu düzlüyorlar. Dolayısıyla işçilerin yaşanan deneyimlerden dersler çıkarması ve bunun bilinciyle davranması büyük bir önem taşıyor.

DİRENİŞ SÜRECİNDE SINIF DEVRİMCİLERİ

Her direniş sürecinde olduğu gibi işçi sınıfı mücadelesinin bir tarafı olan bizler direnişin en başından itibaren sürece destek olmaya, sınıf dayanışmasını büyütme özen gösterdik. Ama imkânlarımızın ve güçlerimizin sınırlılığından, ayrıca direnişin fiziken alanımızdan uzak olmasından dolayı gerekli yoğunlukta ve ağırlıkta direnişe destek sunamadık.

Elbette çeşitli sektörlerden işçilerle, öğrenci gençlikle direnişe ziyaretler örgütledik. Direnişin ilk gününden itibaren sendika yöneticilerinin bizlere yönelik uyarılarından ve işçilerin bizleri yalıtıcı tutumlarından dolayı işçilerle yeterince bağ kurmakta, onları ileriye çıkarmakta sorun yaşadık. Müdahalelerimizin sınırlılığına rağmen gönül rahatlığı ile şunu söyleyebiliriz. İşçilere bu süreçte nasıl bir tablo ile karşılaşacakları, gerek sendikanın içinde bulunduğu durum üzerinden, gerekse izlenmesi gereken fiili meşru mücadele noktasında uyarıcı davranmaya, yanlarında olmaya çalıştık. Ama sınırlı müdahalelerimizin etkili bir karşılığı olmadı.

Karşılaştığımız engellere rağmen sınıfı devrimcileştirme ve onun devrimci eylemini örgütlenme gayesi olan biz sınıf devrimcilerinin böylesi bir direniş üzerinden daha kapsayıcı olması gerekirdi. Toplamda daha güçlü bir müdahaleye konu etmemiz gerekiyordu. Bu noktada bizlerin de eksikliği oldu.

Kale Kayış direniş, tüm sınırlılıklarına, sendika bürokrasisinin tutumlarına ve direniş bitirmesine rağmen 150 günden fazla süren bir direniş olarak sınıf mücadelesi tarihinde yerini alacak. Şimdi hepimize düşen görev buradan gerekli dersleri çıkarmak ve sınıfın devrimci eylemini örgütlemek alanındaki sorumluluklarımıza daha fazla yüklenmektir.

TRAKYA PETROKİMYA İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

TİS süreçleri, ekonomik kriz

Farklı işkolu ve fabrikalarda TİS'lerin birbiri ardına bağitlandığı ve bağitlanacağı bir süreçten geçiyoruz. Tekil fabrika TİS'leri, TÜPRAŞ sözleşmesi, kamuda işçi ve emekçileri ilgilendiren TİS'ler, Tekstil Grup TİS süreci ve MESS Grup TİS süreci... Şu ana kadar imzalanan sözleşmeler, bu süreçte sermayenin ve sendikal bürokrasinin aldığı tutum ile sınıf bölüklerinin içinde bulunduğu durum, imzalanacak olan sözleşmelere dair de bir fikir veriyor. İzlenmesi gereken yol konusunda açıklayıcı veriler sunuyor.

Bir bütün olarak işçi ve emekçilerin mücadelesini etkileyecek bu süreçte, sınıfın birliğini, dayanışmasını ve ortak mücadele zeminlerini güçlendirme olanakları çoğalıyor. Ekonomik kriz olgusuyla beraber TİS süreçleri devrimci sınıf çalışmasının da gündemini doğrudan belirliyor.

YETERLİ HAZIRLIKTAN YOKSUNLUK VE BİRİKEN MÜCADELE POTANSİYELİ

Sermaye sınıfı, içinden geçilen ağır ekonomik kriz koşullarında TİS süreçlerini, sefalet ücretleri ile çalışma koşullarının ağırlaştırılması dayatmalarının onaylanacağı bir süreç olarak görüyor. Bu çerçevede sermaye örgütleri ile AKP tam bir mutabakatla hareket ediyor. Sınıf hareketinin zayıflığı, sendikal bürokrasinin üstlendiği gerici misyon, bunun yetmediği yerde baskı ve yasakların devreye girmesi, dayatmaların pervasızca ortaya konulmasını kolaylaştırıyor.

Sınıf cephesi ise, güncel mücadele süreçlerinde olduğu gibi TİS süreçlerini de, yılların hareketsizlik tablosunun yarattığı zaaf ve engeller nedeniyle oldukça hazırlıksız karşıyor. Belli dönemlerde yaşanan mücadele süreçlerinin deneyim ve birikimini güvenceleyecek kanallar yaratılmıyor. Olduğu kadarıyla mücadele yerel ve sınırlı istemler zemininde kalıyor. Sendikal bürokrasinin tahrip edici, yaratılan birikimi tasfiyeye yönelik çabaları da bu hazırlıksız tablonun oluşumunda önemli bir rol oynuyor. Sınıf kitleleri, sermaye düzeninin çok yönlü saldırıları karşısında kendini koruyabilecek bilinç, örgütlülük ve araçlardan yoksun olduğu koşullarda, savunmasız ve edilgen kalı-

yor. Burjuva gericiğinin gücü sınıf kitlelerinin bilincine ve pratiğine doğrudan etki ediyor.

Tüm bu olumsuzluklara rağmen sınıf hareketi yeni bir çıkışın potansiyel olanaklarını da barındırıyor. Çalışma ve yaşam koşullarının giderek ağırlaşmasıyla biriken tepki ve öfke, alttan alta mücadeleyi mayalayan bir işlev görüyor. Dönem dönem yaşanan çıkışlar, ortaya konulan tepkili süreçler bunu gösteriyor. Yapılan kamuoyu araştırmalarında, tüm kirli manipülasyon çabalarına rağmen ekonomik sorunların öne çıkması, artık sınıf kitlelerinin mevcut tablosunun bir sınıra gelip dayandığını gösteriyor. Önümüzdeki süreçte sınıf kitlelerinin hareketliliğinin gelişeceğine ilişkin işaretler artıyor.

SINIF KİTLELERİNİN HAREKETLİ SÜREÇLERİ OLARAK TİS DÖNEMLERİ

Sınıf hareketinin bilinç planındaki geriliği, zayıflığı ve dağınıklığı koşullarında TİS süreçleri sınıf mücadelesinin gelişimi açısından önem taşıyor. Sınıfın hareketliliğini herşeye rağmen sendikal işyerleri, bu hareketli süreçlerin gündemini ise çoğu durumda TİS belirliyor. Sınıfın nispeten diri kesimleri sendikal örgütlülük zemininde bulunuyor ve kendini buradan ifade ediyor. Burada yaşanacak her gelişme de örgütlü/örgütsüz tüm fabrikaları etkileyecek bir mahiyet taşıyor.

Yıllardır ekonomik ve sosyal haklar tırpanlanıyor, çalışma ve yaşam koşulları ağırlaşıyor. Ekonomik kriz koşullarında yoğunlaşan saldırı dalgası bunu ayrıca derinleştiriyor. Böylesi bir dönemde TİS süreci, sınıfın kayıplarının telafi edilebileceği, istem ve taleplerini dile getirebileceği ve sınıfın kendi sorunlarına karşı ilgi ve beklentilerinin arttığı bir süreç olarak öne çıkıyor.

Bu olgu, sınıf mücadelesinin gelişimi açısından, TİS süreçlerine yönelik müdahalenin önemini artırıyor. Son dönemde yaşanan bir dizi TİS deneyimi bunu ayrıca ortaya koymuş bulunuyor. Sermayenin dayatmalarına, sefalet ücretlerine, çalışma koşullarına, sendikal bürokrasiye karşı tepkide ve akacak kanal bulduğunda kendiliğinden gerçekleşen eylem pra-

tiklerinde TİS süreçleri tetikleyici bir rol oynuyor. Henüz önündeki engelleri aşmıyor olması bu gerçeği değiştirmiyor. İleriye çıkışın zeminlerini yaratabilmek bakımından önemli olanaklar barındırıyor.

Özellikle Grup TİS süreçleri, sınıfın birleşik mücadelesini geliştirebilmek açısından önemli imkanlar sağlıyor. Topyekun saldırı dalgası karşısında sınıfın dağınıklığı, yaşanan kimi çıkışların kısmi ve lokal kalması ciddi bir zayıflık alanı. Sınıf hareketinin güçlendirilmesi, birleşik mücadele kanallarının yaratılması çabasını zorunlu kılıyor. Birleşik mücadele ise somut istem ve talepler ekseninde sağlanabilir. Ancak, sınıf hareketinin bilinç ve örgütlülük planındaki zayıflığı koşullarında mevcut dağınıklığın kendiliğinden aşılabilmesi olanaklı değil. Sınıfın kendiliğinden patlamalarının gücü ne olursa olsun, gerisin geri aynı noktaya, hatta daha geriye düşmesi engellenemiyor.

Sendikal bürokrasinin geriletici rolüne rağmen, Grup TİS süreçlerinin farklı fabrikalardaki işçileri örgütlülük ve talepler konusunda yan yana getirebilmesi son derece önemlidir. Metal fırtına bu açıdan oldukça önemli bir deneyimdir. Elbette, birikimi güvenceleyip kalıcılaştırabilecek öncü devrimci müdahale ihtiyacıyla birlikte.

TİS SÜREÇLERİ NASIL ELE ALINMALI?

Öncelikle şu noktanın altını çizmek gerekiyor. Sınıf mücadelesi bir bütündür ve gündelik mücadelenin her anına rengini verir.

Sınıfın gündelik mücadelesinin özel bir alanı olarak TİS süreçleri, ekonomik-sendikal mücadelenin "toplu pazarlık" ile sürdürdüğü süreçlerdir. TİS süreçlerinin, sınıf mücadelesinin bütünlüğünden kopuk ele alınması, sınıfın bilincinin gelişimini ve mücadele gücünü sınırlıyor, sermayenin ve sendikal bürokrasinin elini güçlendiriyor. Sınıf mücadelesinin TİS süreçlerinden ibaret görülmesi, sınıfın algısının sadece ücret mücadelesine indirgenmesi olarak karşımıza çıkıyor. Sermayenin ve sendikal bürokrasinin bilinçli çabalarıyla bu algı her yönüyle güçlendirilmeye çalışılıyor. TİS, bütünlüğü içinde

mücadelenin bir alanı değil, masa başı "istişare" süreci olarak hayat buluyor. Bu sınırlarda bile işçilerin inisiyatif alması engellenerek, sendika bürokratlarının hakimiyetinde gerçekleşiyor ve bunun ancak böyle olabileceği kanıksatılmaya çalışılıyor. Bir dizi deneyim ve sınıf bölüklerinin tablosu, yaratılan bu algının güçlü bir karşılığı olduğunu da gösteriyor.

TİS süreçleri emeğin korunması mücadelesi bütünlüğü içinde bir anlam kazanabilir. Emeğin korunması mücadelesi ise ekonomik, sosyal, kültürel bir dizi boyutu olan, sermayenin çok yönlü saldırıları karşısında işçi sınıfını fiziki ve ruhsal olarak koruyup, güçlendirecek mücadeleler toplamıdır. Gerçek kapsamına ise devrimci sınıf mücadelesi içinde, sınıfa karşı sınıf bakışı ve pratiği üzerinden ulaşabilir.

TİS süreçleri sınıf mücadelesinin bütünlüğü üzerinden yerli yerine oturtulduğunda, bu süreçler sınıfın mücadelesinin ivme kazandığı ve sınıf bilincinin geliştiği mücadele dönemleri olacaktır. Bugün içinden geçilen süreçte basit bir ekonomik talebin kazanılıp korunması bile sınıfın bilinç ve örgütlülük planındaki kuvveti sayesinde olanaklı olabilir. Zira en küçük bir hak talebi dahi sermaye iktidarının saldırıları ile karşılanmakta, baskı, zor ve manipülasyon araçları devreye girmektedir. İşçi sınıfı buna karşı koyabilecek gücü, sermaye diktatörlüğü karşısında devrimci sınıf mücadelesinin güçlendirilmesi çabası içinde oluşturulabilir.

ve sınıf mücadelesi üzerine

TİS sürecinin başarısı veya başarısızlığı ancak bu bütünlük üzerinden değerlendirilebilir. Temel başarı kriteri kimi kısmi taleplerin kazanılması değil, sermaye diktatörlüğü karşısında devrimci sınıf bilincinin ve örgütlülüğünün, aynı anlama gelmek üzere devrimci sınıf mücadelesinin güçlenmesi, bunun olanaklarının ve birikiminin yaratılabilmesidir. Girişilen her mücadele süreci buna hizmet edebilmelidir. Ekonomik-sosyal istemler ancak bu bakışın yön verdiği mücadeleler ile kazanılabilir, korunabilir ve güçlendirilebilir. Kimi dönemler, yoksunluk koşullarında “anlamli” denilebilecek kazanımlar sağlansa bile, bunlar geçici olmaya, fırsatı bulunduğu çekip alınmaya, kısır döngünün bıktırıcı bir tarzda uzayıp gitmesine yol açmaktadır.

KRİZİN FATURASINA KARŞI MÜCADELE VE TİS SÜREÇLERİ

Her geçen gün ağırlaşan bir ekonomik kriz sürecinden geçiyoruz. Ekonomik kriz ile siyasal kriz birbirini bütünleyerek tabloyu daha da ağırlaştırıyor. Dünyada ve bölgede yaşanan gelişmeler, AKP'nin iç ve dış politikada yaşadığı iflaslar sarımsıntıları derinleştiriyor. Çok yönlü kriz emperyalist-kapitalist dünya ile ilişkileri de belirliyor. Emperyalist güç odaklarının her hamlesi gerilimi tırmandırırken, emperyalist merkezlere bin bir bağla bağlı Türkiye kapitalizmi çok daha derinden etkileniyor.

Sermayeye hizmette sınır tanımayan AKP, yıllardır bir avuç asalağı her yönüyle besleyip, sınırsız yağma alanlarıyla ihya ederken, işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarını ağırlaştırılan uygulamaları da bir bir hayata geçirdi. Krizin daha da derinleştirdiği bu tabloyu değiştirebilmenin yolu, her vesileyle vurguladığımız gibi, devrimci bir sınıf hareketinin geliştirilmesinden geçiyor. Bu ise her türlü gelişmeyi ve mücadele sürecini bu yakıcı ihtiyaç doğrultusunda değerlendirmeyi gerektiriyor.

Bugünün koşullarında sınıfın en hareketli dönemleri olarak TİS süreçleri, bu süreçte gerçekleştirilecek devrimci müdahalenin içeriği, buna göre belirlenebilmelidir. Kriz ve kriz eksenli saldırı dalgası günceldir ve krizin faturasına karşı mücadelenin örgütlenmesi yakıcı bir ihtiyaçtır. TİS süreci üzerinden gelişebilecek hareketlilik krizin sonuçlarını hedefleyebilmeli, dışa vuran öfke her fırsatta kapitalizmin temellerine yöneltilmelidir. Sermaye düzenini, AKP'nin icraatlarını, krizleri ve arkasında yatan sınıf gerçeğini sınıf kitlelerine teşhir etme çabası öne çıkmalıdır.

TİS süreçlerinde öne sürülecek ekonomik-sosyal talepler hangi sınırlarda bağitlanırsa bağitlansın, ardından kıdem tazminatının gaspı, çalışma yaşamında esneklik, ağırlaşan vergiler vb. bir dizi saldırı sermaye-sendikal bürokrasi işbirliği ile hayata geçirilmeyi beklemektedir. Sınıf kitlelerinin buna hazırlanması yakıcı bir ihtiyaçtır. Kriz eksenli saldırıların yoğunlaştığı bir süreçte TİS masasında kazanım elde etmek, ekonomik krizin faturasına karşı mücadeleyi örgütlemek görevinden bağımsız düşünülemez.

SENDİKAL BÜROKRASI VE TİS SÜREÇLERİ

Sendika bürokrasisinin sınıf hareketi üzerindeki geriletici etkisi, sınıf mücadelesi karşısında üstlendiği uğursuz misyon gelinen yerde yeni bir boyut kazanmış bulunuyor. Sınıf içinde sermayenin Truva atları olarak hareket eden her renk ve tondan sendikal bürokratik anlayış, artık bir barikat olmanın da ötesine geç-

miştir. Sınıfın kazanımlarını, birikimlerini, örgütlülüğünü hedefleyen, bunu tüm pervasızlığıyla hayata geçiren bir noktaya gelmiştir. Bu durum sadece Hak-İş, Türk-İş gibi sendika konfederasyonları için değil, artık DİSK'e üye sendikalar için de geçerlidir.

Geçmişte taban basıncını dikkate alan, kimi sendikal mücadele ilkelerine herşeye rağmen uygun davranmaya çalışanların, bugün artık diğerleriyle aralarındaki ayırım çizgileri de silikleşmiştir. Sınıf mücadelesini uzlaşmacı bir çizgide tutma eğilimi yerini, ortaya çıkan mücadeleye dinamiklerini kötürümleştirmeye dönük çabalara bırakmış, kapitalist patronlarla masa başı işbirliğine varırmıştır. Bu açıdan Birleşik Metal-İş'in son yıllarda ayyuka çıkan pratiği ibretliktir. Türkiye'nin “en ileri” sendikası olmakla övünen bu sendikanın geldiği yer, sendikal bürokrasi gerçeğinin anlaşılabilmesi açısından oldukça açıklayıcıdır. Bugün artık, sendikal demokrasi adına ne varsa silip atan, temsilcileri sorgusuzca görevden alıp yerine atama yapan, öncü-muhafız işçileri patronla işbirliği yaparak fabrikalardan tasfiye eden bir Birleşik Metal-İş gerçeği ile karşı karşıyayız. Son olarak Türk Metal ile imzaladıkları “tarihi” protokol de önümüzdeki döneme ilişkin niyetlerini ortaya koymaktadır.

Sınıf hareketinin verili tablosunda ileriye çıkış, sendikal bürokrasiyi hedeflemeden, onun zeminlerini yıkmadan, oluşan bürokratik kast parçalanıp atılmadan olanaklı değildir. TİS süreçlerinin yaratacağı hareketlilik de önüne sendikal bürokrasiyi aşma hedefini koymadan ileri adım atamaz.

TİS TALEPLERİ VE SOMUT MÜCADELE

TİS sürecinin nasıl ele alınması gerektiği çerçevesinde yaptığımız vurgular, bu sürecin somut taleplerini, bu talepleri kazanmak için ortaya konulacak mücadeleyi güçlendirme ihtiyacını yadsımak anlamına gelmiyor. Zira, sınıf kitlelerinin somut taleplerini önemsizleştiren her bakış ya da TİS sürecinde karşımıza çıkan dayatmaları püskürtmek ihtiyacını ihmal eden her yaklaşım, sınıf hareketinin dışına düşmeye yol açar. Sınıf hareketinin

ihtiyaçlarına yanıt üretmek şöyle dursun, gerçeklikten kopmak anlamına gelir. Sorun ve saldırılar somuttur ve bunlara sınıf mücadelesi ekseninde yanıt üretilebilir de bu somutluğu gözetilen bir müdahaleyi gerektirir. Ancak bu somutluk üzerinden yol yürünebilir. Elbette sınıf hareketinin nesnel ihtiyaçları, hedefleri ve yönelimleri ile bütünlüğü içinde.

Sınıf için yakıcı ihtiyaç haline gelen istemleri kazanmak için ortaya konulacak bir mücadele hattı ve örgütlenme pratiği, sınıf kitlelerini hareketlendirmek için olmazsa olmazdır. Burada sorun, sınıfın kendiliğinden yakıcılığını hissettiği sorunlar üzerinden hareketlendiği TİS süreçlerine, devrimci sınıf mücadelesinin güçlendirilmesi bakışı ile gerçekleştirilecek öncü-devrimci müdahalenin yönü ve yol gösterme çabasıdır. Sınıfın somut gündemlerine müdahaleyi, devrimci siyasal müdahalenin olanakları olarak değerlendirmek ve güçlendirmek ihtiyacıdır.

Sermayenin ve AKP iktidarının TİS süreçlerine yaklaşımı ortaktır. Düşük ücret, üç yıllık sözleşme ve hak gaspları, imzalanan bir dizi sözleşmenin genel özelliğidir. Yaklaşan MESS Grup sözleşmesinde de benzer dayatmalar masaya getirilecektir.

TİS süreçlerine müdahalede bu dayatmaları boşa çıkartmak çabası önemlidir. Sermaye düzeni ekonomik-sosyal yıkımı dayatırken, biriken mücadele potansiyelini de ezmeyi hedeflemektedir. Sendikal bürokrasi ise bu konuda onların elini güçlendiren bir dayanak olarak öne çıkmaktadır. Sınıf umutsuzluğa, çaresizliğe itilerek, hiçbir şey değişmeyecek algısı körüklenmektedir.

TİS süreçlerine müdahalemiz, tüm bu dayatmaları boşa çıkartmak, sendikal bürokrasiyi hedeflemek, grev yasaklarını aşmaya ve sınıf kitlelerinin içinde bulunduğu umutsuzluğu kırmaya yönelmek durumundadır. Sınıfı bölen ve güçten düşüren her yaklaşım mahkum edilmeli, birleşik mücadele vurgusu öne çıkartılmalıdır. Etkili bir teşhir faaliyetinin yanı sıra sınıf kitlelerine yol gösterme, olanaklı olduğu durumlarda somut pratiği örgütleme yönelimi sınıf devrimcilerinin temel bir sorumluluğudur.

Keşmir'de yeni gerilim

A. Engin Yılmaz

Pakistan ve Hindistan'ın 1947'de İngiliz sömürgeciliğinden bağımsızlık elde etmeleriyle başlayan Keşmir krizi bir kez daha alevlendi. Özellikle bu yılın başından itibaren Keşmir'de tansiyon sürekli olarak yükseliyor.

Hindistan'ın işgali altındaki "Cammu Keşmir" bölgesinde şubatın ortalarında bombalı saldırı gerçekleştirilmiş ve 40'tan fazla Hint polisi ölmüştü. Hindistan, İslamcı Ceyşi Muhammed (JeM) örgütünün üstlendiği bu saldırıdan Pakistan'ı sorumlu tutarak, örgütün Pakistan sınırları içindeki kamplarına hava bombardımanı düzenledi. Pakistan'ın buna yanıtı, kendi hava sahasına giren Hint savaş uçağını düşürmek oldu. Bunun üzerine Hindistan Pakistan'a ait birçok askeri noktayı hedef aldı. Bu gelişmeler bölgedeki gerilimi iyice tırmandırdı. Sonraki süreçte de bölge, sık sık çeşitli türden gerilim ve çatışmalarla gündeme geldi.

Asya'nın iki nükleer gücü arasındaki son gerilim ise, Hindistan İçişleri Bakan'ının Keşmir Özerk Bölgesi'nin oluşumunu sağlayan 370 numaralı kanunun başkanlık kararı ile iptal edildiğini açıklaması üzerinden yaşanıyor. Hindistan, Birleşmiş Milletler'in de müdahalesiyle Cammu Keşmir'e ayrıcalık tanıyan Anayasa'nın 370. maddesini iptal ederek, bölgenin siyasi özerklik yapısını ortadan kaldırdı. Böylece "tartışmalı bölge"nin tartışılmasını kendi cephesinden "bitirmiş" oldu.

Ardından on binlerce Hindistan askeri Keşmir'e gönderildi. Keşmir halkı 5 Ağustos'tan itibaren toplu baskı ve terör kuşatması altında tutuluyor. Aralarında Cemmu ve Keşmir'in iki eski bakanı ve parti yöneticilerinin de bulunduğu yüzlerce insan tutuklandı. Sabit ve cep telefonu hatları ve internet dahil tüm iletişim kesildi, toplu ulaşım devre dışı bırakıldı. Dörtten fazla insanın bir araya gelmesi yasaklandı, ifade ve toplanma özgürlüğü ortadan kaldırılmış durumda. Bu baskı ve teröre yönelik her direniş acımasızca eziliyor. Tüm bunlar, bir barut fıçısı olan Keşmir sorununu bir kez daha alevlendirdi.

Pakistan söz konusu kararı "hukuka aykırı" ve "kabul edilemez" olarak nitelendirdi ve Hindistan'ı, bölgesel istikrar ve barış açısından ciddi sonuçlar doğuracak "tehlikeli bir oyun" oynamakla

suçladı. Hindistan'la diplomatik ilişki seviyesini düşürme ve ikili ticareti durdurma kararı aldığını ve sorunu Birleşmiş Milletler'e taşıyacağını belirtti. Pakistan Başbakanı İmran Han, Hindistan'ın Keşmir kararı ile ilgili olarak, "Pakistan'la Hindistan arasında çıkacak savaşın kazananı olmayacaktır ama etkisi tüm dünyaya olacaktır. Dünya, kendi ülkesinin hukuku ve uluslararası hukuku ihlal eden bu ülkeye (Hindistan) müdahale etmezse kötü sonuçlar ortaya çıkacak" şeklinde açıklama yaptı.

Kararla ilgili bir diğer açıklama da Çin'den geldi. Çin Dışişleri Bakanlığı, Çin'in "Hindistan'ın, Çin topraklarını idari yargı yetkisi alanına dahil etmesine" her zaman karşı çıktığını ve bu tutumunun değişmediğini belirtti. Hindistan'ın sınır meseleleri konusundaki sözlerinde ve eylemlerinde ihtiyatlı davranması gerektiğinin dile getirildiği açıklamada, "Hindistan'a, iki taraf arasında varılan anlaşmalara kesinlikle uyma ve sınır meselelerini daha da karmaşıklaştıran eylemlerde bulunmama" çağrısı yapıldı. Ayrıca taraflar "bölgesel barış ve istikrarı korumaya" çağırıldı.

Müttefiki olan Hindistan'ı Asya'da Çin'e karşı askeri-stratejik bir denge olarak tutmak ve güçlendirmek peşinde koşan ABD ise sorunu, Hindistan'ın iç sorunu olarak gördüğünü ve çözüm

konusunda arabuluculuk yapabileceğini açıklamakla yetindi.

SORUN VE KRİZİN TARİHSEL KÖKLERİ

Keşmir sorunu ve krizinin, daha genel planda ise Hindistan-Pakistan rekabetinin kökleri, 1947'de Müslüman bir Pakistan ve Hinduların hakimiyetindeki bir Hindistan olarak gerici biçimde bölünmesinde yatmaktadır.

Hindistan halkının bağımsızlık mücadelesinin 1947'de başarıya ulaşmasının ardından Hindistan'dan çekilen İngiltere, prenslik şeklinde yönetilen Keşmir'i Hindistan ya da Pakistan ile birleşme konusunda serbest bıraktı. Nüfusunun yüzde 90'ı Müslüman olan Keşmir halkı 1947'de Pakistan'a katılmaktan yana tavır alsa da dönemin prensi Hindistan ile birleşmeye karar verdi. Karara Müslüman Keşmir halkı karşı çıktı.

Pakistan ve Hindistan'ın bölgeye asker göndermesi üzerine de taraflar 1948'de Keşmir bölgesinin paylaşımı için savaşa tutuştular. Bu savaş, Keşmir'in Hindistan ve Pakistan tarafından işgal edilip parçalanmasıyla sonuçlandı. Bunu 1965'te ikincisi izledi. Üçüncüsü ise 1971'de patlak verdi. Öte yandan 1962'de Keşmir'in doğusu Çin'in kontrolüne girmişti. 1999'da ise savaşın eşliğine gelmişti.

Yüzde 45'i Hindistan, yüzde 35'i Pakistan ve yüzde 20'si Çin hakimiyeti altında bulunan bu bölge, bu üç ülke tarafında paylaşılmış ve kendi kaderini tayin hakkı gasp edilmiş bulunuyor. Yarım asırdan fazla bir süredir önemli bir çatışma dinamiği haline gelen Keşmir, bugüne kadar iki ülke arasında yaşanan savaşların ve sayısız sınır çatışmalarının ana kaynağı olduğu gibi, emperyalist müdahaleye açık olmanın da dayanağı durumundadır.

Hindistan kendi kontrolündeki Cammu Keşmir'de yaklaşık 600 bin asker barındırıyor ve son krizle birlikte bölgeye on binlerce yeni asker göndermiş bulunuyor. Nüfusunun yüzde 90'ının Müslüman olmasından hareketle Keşmir'in bütünü üzerinde hak iddia eden Pakistan ise, çeşitli İslamcı örgütleri destekleyerek, bunların Hindistan kontrolündeki bölgeye düzenledikleri saldırıları kendi çıkarları temelinde kullanıyor.

HİNDİSTAN VE PAKİSTAN ARASINDAKİ ACIMASIZ REKABETİN ACILI BÖLGESİ

Keşmir sorunu bu iki ülkenin yayılmacı-ışgalci emellerini gemleyemedikleri bir sorun olmakla birlikte kendi sınıf ve emekçilerini dinsel ve milliyetçi eksende bölmenin ve denetlemenin de bir aracı olarak kullanılmaktadır.

Pakistan'da 2018 Temmuz'da başbakanlık koltuğuna oturan İmran Han, emekçilere onların yaşam koşullarını iyileştireceği, eğitim, sağlık ve ucuz konutlar alanında adımlar atacağı, milyonlara iş alanı açacağı vaatlerinde bulunmuştu. Ancak Pakistan halkı vaat edilenlerin aksine acımasız kemer sıkma programlarıyla karşı karşıya kaldı. Hindistanlı emekçiler için de durum bundan farklı değildir. İşsizlik, yoksulluk, hayat pahalılığı, ağırlaşan yaşam ve çalışma koşulları, güvencesiz çalışma, taşeronlaştırma, özelleştirme, bireysel emeklilik vb. gibi sorun ve saldırılar ile bunların sonucu olarak siyasal hak ve özgürlüklerin budanması Hindistanlı emekçilerin de karşı karşıya kaldığı temel gerçeklerdir.

Her iki ülke burjuvazisi de sınıf ve emekçi kitlelerin dikkatini devasa boyutlara ulaşmış bu sorunlardan uzaklaştırmak için milliyetçiliği, şovenizmi ve dini karşılıklı olarak kullanarak, iki ülke halkları arasında düşmanlığı körüklemeye, kendi ülke emekçilerini bölmeye ve hoşnutsuzluğu dizginlemeye çalışıyorlar. Böylesi durumlarda yaşanan Keşmir krizi iki ülke burjuvazisi için de bulunmaz bir fırsata dönüştürülüyor. Özellikle de son yıllarda sık sık gündeme gelen Keşmir gerilimi, bu ülkelerde hoşnutsuzluğu ve eylemleri artan sınıf ve emekçi kitlelerin dikkatini sınıfsal-sosyal eksenden uzaklaştırmanın adeta can simidi haline gelmiş bulunuyor.

Bu aynı şey Keşmir'de de yapıyor. Keşmir'de sınıf ve emekçi kitlelerin kendi sosyal, siyasal ve iktisadi talepleri üzerinden ortaya koydukları kitlesel tepkiler bile, dinsel, mezhepsel ve milliyetçi çıkış ve kışkırtmalara alet edilmektedir. Zira Hindistan ve Pakistan burjuvazileri Keşmir'de sadece etnik ve dinsel olarak değil, aynı zamanda emek-sermaye eksenli bir bölünmenin de yaşandığı bilinciyle davranıyorlar. Dolayısıyla sınıf ve emekçilerin kendi sınıfsal çıkarları temelinde

harekete geçmelerini ve bu hareketin anti-kapitalist bir içerik kazanmasını önlemek konusunda ortak çıkarlara sahiptirler. Bu amaç doğrultusunda dini ve milliyetçiliği etkin şekilde kullanma yolunu tutuyorlar. Elbette ki Keşmir üzerindeki yayılmacı ve işgalci emelleriyle birlikte...

Keşmir sorunu aynı zamanda her iki ülke için çığınca silahlanma harcamalarının da gerekçesi yapılmaktadır. Nüfuslarının büyük bir bölümü yoksulluğun ve perişanlığın, işsizliğin ve açlığın girdabında kıvranan Hindistan ve Pakistan, dünyanın en yüksek askeri harcama yapan ülkeleri arasında bulunan dev nükleer güçlerdir. Bu iki nükleer gücün ulusal güvenlik stratejileri aynı zamanda birbirilerinin karşıtlığı üzerinden de oluşmaktadır. Dolayısıyla bu iki ülke arasında gündeme gelecek bir savaşın tüm dünya için nasıl bir tehdit oluşturacağı yeterince açıktır.

KEŞMİR: EMPERYALİST HEGEMONYA KRİZİNİN BİR CEPHESİ

Keşmir, 70 yılı aşkın bir süredir sadece Hindistan ile Pakistan arasındaki kanlı çatışmanın sahnesi değil, aynı zamanda emperyalist hegemonya kavgasının da bir cephesidir. Bunun ağır bedelini ise Keşmir halkı ödemektedir.

Dünya kapitalizminin çok yönlü derinleşen krizine emperyalist hegemonya krizinin eşlik ettiği ve bunun giderek sertleştiği somut bir olgudur. ABD, AB, Rusya ve Çin gibi küresel devler arasında kızırgan ve daha şimdiden halklara büyük faturalara dönüşen dünya egemenlik kavgası sert biçimler alarak genişliyor. Tüm dünyaya yayılmış bulunan bu kavgaya, son dönemlerde Latin Amerika, Ortadoğu ve Asya-Pasifik'te somut biçimler kazanıyor.

Keşmir, emperyalist hegemonya kavgasının Asya-Pasifik parçasından biridir. Bölgede çok yönlü olarak yükselen Çin, ABD açısından mutlak şekilde dizginlenmesi gereken bir rakiptir. Hindistan'ın Japonya ve Avustralya ile birlikte ABD öncülüğündeki dörtlü stratejik ittifaka katılması ABD'nin Hindistan'ı Pekin karşısında konumlandırma çabasının bir ürünüdür. Pakistan'ın giderek Çin'in nüfuz alanı haline gelmesi, önemli bir ticaret ortağına dönüşmesi, silah ve lojistik tedarikinde bulunması vb. gelişmelerden fazlasıyla rahatsız olan ABD, Çin'in yeni ipek yolu projesiyle bu alana daha da egemen hale gelmesinin önüne geçmek istiyor. Bu proje kapsamında Çin için stratejik önemde olan Çin-Pakistan Ekonomik Koridoru Keşmir'den geçmekte, 3 bin kilometreden fazla yol hattı Çin finansmanı ile yapılmakta, serbest ticaret

bölgeleri de bu proje içinde yer almaktadır vb. Tüm bunlara Pakistan'ın, Çin'den on milyarlarca dolarlık borç alması da eklendiğinde Çin'in Pakistan üzerinde giderek artan bir etkiye sahip olduğu anlaşılmaktadır. Dolayısıyla bunu zayıflatmak bir dizi girişim ABD tarafından kaçınılmaz görülmektedir.

Küresel emperyalist güçlerin kendi nüfuz alanları haline getirmek için kıyasıya bir hegemonya mücadelesi verdikleri Asya-Pasifik bölgesinde gerilim dinamikleri sürekli büyümektedir. Keşmir, bu bölgede patlamaya hazır barut fıçısı durumundadır ve iki nükleer gücü karşı karşıya getirecek bir konumdadır. Bunun yaşanması durumunda dünya ölçüsünde büyük bir felaketle yüz yüze gelmenin adımı atılmış olacaktır. Zira Keşmir gibi sorunları uluslararası hegemon güçlerin dışında düşünme olanağı yoktur. Dolayısıyla Keşmir üzerinden gündeme gelen yeni kriz, Pakistan ve Hindistan arasındaki etnik ve dinsel yönleri kapsamakla birlikte, sorun asıl olarak, küresel hegemonik güçlerin iki ülke üzerinden karşı karşıya gelmesidir.

On yıllardan beridir emperyalistlerin ve iki nükleer gücün çıkar ve hedefleri arasında sıkışan Keşmir halkının bugüne kadar ödemek zorunda kaldığı fatura büyüktür ve bölgesel-emperyalist güçlerin kışkırttığı bu giderek ağırlaşmaktadır.

Batı Papua'da öğrenciler işgale karşı sokaktaydı

Hollanda'nın 1962'de imzaladığı New York Anlaşması ile 1963'te Batı Papua Endonezya'ya devredildi. Anlaşma doğrultusunda 1969 yılında Papua'da yapılacak referandum ile "Papua'nın bağımsızlığı" oylanacaktı. O yıllarda ABD, Endonezya'nın Batı Papua'nın kontrolünü almasına açık destek verdi. Referandumun Endonezya lehine olması ABD'nin çıkarına olacaktı. Oylama sonuçları işgalci devlet tarafından garanti altına alındı.

800 bin kişinin yaşadığı bölgede sadece 1000 kişinin katılımıyla 1969 yılında yapılan referandum sonucunda Batı Papua resmen Endonezya toprağı olarak kabul edildi. Batı Papua, o zamandan beri Endonezya'nın egemenliği altında çok uluslu şirketler tarafından sömürülmektedir. Batı Papualılar referandumu "yeni sömürgecilik" olarak kabul ettiler ve işgale, sömürüye karşı mücadeleye başladılar. Bağımsızlık savaşı yüz binlerce insanın hayatına mal oldu. Hollanda gibi Endonezya devleti de Batı Papualı-

ların en ufak bir bağımsızlık istemini işkence ve katliamla bastırdı.

Batı Papua'daki işgalin, sömürgeciliğin, katliamın arkasındaki temel aktör ABD'dir.

ABD'li Freeport Maden Şirketi, 1967 yılında Papua'daki Grasberg dağına altın madeni ocağı açmış; Endonezya ordusunu Batı Papualıları bölgeden uzaklaştırmak için kullanmaktadır. Freeport bu hizmeti için "koruma parası" adı altında Endonezya ordusuna milyonlarca dolar ödemektedir. Endonezya devleti ordunun ihtiyaçlarının yalnızca bir kısmını karşılamakta bundan dolayı şirketlerden gelen bu para devlet için hayati önemdedir.

15 Ağustos 1962'de Endonezya, Hollanda ve ABD hükümetleri tarafından imzalanan, Batı Papua topraklarının paylaşıldığı, halkın hiçbir söz hakkının olmadığı New York Anlaşması'nın yıldönümünde birçok yerde öğrenci protestoları gerçekleşti.

Papua ve Endonezyalı öğrenciler 57 yıl önce imzalanan anlaşmaya karşı 15 Ağustos ve onu takip eden günlerde sokaklara çıktılar. İşgalci Endonezya devleti protestoculara acımasızca saldırdı. Papua Öğrenci İttifakı (AMP) ve Endonezya Halklarının Batı Papua Cephesi (FRI-WP) tarafından gerçekleştirilen gösterilerde insanlar darp edilerek tutuklandı. Polislerle beraber faşist gruplar da öğrencilere saldırdı.

Ortadoğu'da güç dengeleri değişiyor, siyonist rejim diken üstünde

Büyük Ortadoğu Projesi'nin (BOP) iflasiyla ABD hegemonyasının zayıflama süreci hızlandı. Bu durum, sırtını bu emperyalist güce dayayan işbirlikçi rejimlerin hem açmazlarını derinleştiriyor hem aralarındaki birliğin parçalanmasına ivme katıyor. AKP rejimi-Katar şeyhi bir tarafta, Suudi Arabistan başka bir tarafta dururken, son dönemde Birleşik Arap Emirlikleri farklı telden çalmaya başladı. ABD'ye bağımlılıkları devam etse de bu gericici rejimler değişen dengeleri hesaba katan bir yönelime girdiler. Son dönemde kimi Rusya'ya yaklaşırken, kimi "baş düşman" İran'la iş birliğini geliştirme arayışında.

ABD'nin Ortadoğu'da güç- itibar kaybetmesi herkesten çok siyonist İsrail'i tedirgin ediyor. Zira emperyalistlerin özel himayesine mazhar olmanın pervasızlığıyla hareket eden İsrail rejiminin caydırıcılığı, Trump yönetiminin özel desteğine rağmen zayıflıyor. Çünkü bölgedeki jeopolitik dengelerin değişimi, siyonist işgale karşı direnişi esas alan örgütlerin güçlenmesine zemin hazırlıyor. Lübnan Hizbullahı ile Filistin direniş hareketlerinin silahlanma, organizasyon, teknik donanım gibi alanlarda sağladıkları gelişmeler, siyonist şefleri diken üstünde bırakacak düzeye ulaşmış görünüyor.

Gerek emperyalist-siyonist güçler gerek bölgedeki işbirlikçileri, onca yıkma-kıyım rağmen Filistin halkının kırılmayan direnişini "baş belası" sayıyorlar. Bu "bela"dan kurtulmak için gerçekleştirdikleri tüm girişimler fiyaskoyla sonuçlandı. Trump yönetimi tarafından gündeme getirilen "Asrın Anlaşması" da Filistin davasını tasfiye edip İsrail'le Körfez şeyhlerini rahatlatmayı amaçlıyor.

ABD büyükelçiliğinin Kudüs'e taşınması, Golan Tepeleri'nin İsrail'in egemenlik alanı ilan edilmesi, ardından "Asrın Anlaşması"nın gündeme getirilmesi aynı uğursuz planın birer aşamasıdır. Bu plan çok iddialı olsa ve finaline "Asrın Anlaşması" gibi şatafatlı bir isim takılsa da hedefine ulaşması mümkün değil. Zira hem Filistin halkı hem tüm örgütler ilk andan itibaren bu anlaşmayı reddettiler. Mahmud Abbas gibi uzlaşmacı bir lider bile anlaşmaya karşı net bir tutum alabildi. Bu bağlamda Filistin yönetimi İsrail'le tüm anlaşmaları askıya aldı. Trump'ın

Siyonist rejim güçlü-yıkıcı-kıyıcı bir orduya yaslanıyor; şefleri ise, hiçbir kural-kaide ya da yasaya uymayacak kadar pervasızdır. Buna rağmen olası bir çatışmada ağır bedeller ödemek zorunda kalacaklarını biliyorlar. Bu basınç İsrail'in doğrudan savaş başlatma hırsını gemliyor. Bundan dolayı ABD'nin İran'a saldırmaması için her yola başvuruyorlar.

küstah planına karşı durabilmek için FKÖ ile Hamas arasındaki parçalanmaya son verilmesi için taraflar üzerindeki basınç arttı. Birleşme için somut adımlar atılmasını talep eden çağrılar yükseltiyor.

Son gelişmeler Filistin davasını tasfiye etme girişimlerinin başarısızlığına işaret etmekle kalmıyor, direniş hareketlerinin güçlendiğini de gösteriyor. 'Lübnan Hizbullah'ı-İran-Suriye' ekseninden destek alan Filistin direniş hareketleri, Rusya tarafından da muhatap alınmaya başlandı. Bölgedeki emperyalist çıkarları bağlamında "Asrın Anlaşması"na karşı olduğunu ilan eden Rusya, Filistin direniş hareketlerini doğrudan muhatap almaya yöneldi.

İlişkilerin düzeyi Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) liderlerinden oluşan bir heyetin Moskova'yı ziyaret etmesiyle belirginleşti. Rusya Devlet Başkanı Putin'in Ortadoğu özel temsilcisi ve Dışişleri Bakanı Yardımcısı Mihail Bogdanov'la görüşen FHKC heyeti hem Rusya'nın verdiği destekten duyduğu memnuniyeti dile getirdi hem direnişin Filistin halkının hakları kazanılincaya kadar devam edeceğini ilan etti. İsrail'le ilişkilerde dikkatli olan Putin yönetimi, ABD patentli anlaşmaya karşı olduğunu ilan ederek siyonist şefleri rahatsız eden bir adım attı.

FHKC dahil Filistin direniş hareketlerine esas desteği ise İran veriyor. İran yönetimi bölgesel çıkarları-hedefleri bağlamında direniş hareketlerine hem silahlanma hem mali-teknik-lojistik alanlarda destek sağlıyor. Lübnan Hizbullah'ının sahadaki fiili katkılarıyla birleşen bu destek, Tel Aviv'deki siyonist şefler için giderek bir kabus dönüşüyor. Zira İsrail ordusu yıkıcı-katliamcı olsa da Gazze Şeridi'nden fırlatılan füzelerin hedeflerine ulaşmasını engellemeye güç yetiremeyebiliyor. Filistin direniş hareketinin füzeleri, stratejik derinliği olmayan İsrail'in her tarafına ulaşabilecek yetkinliğe ulaştı. Abluka altında bulunan Gazze'de direniş hareketlerinin sağladığı bu başarı, siyonist rejimi diken üstünde bırakmaya başladı.

Bazı siyonist yetkililer, direniş hareketinin Batı Şeria'da da örgütlendiğini, kuşatma altındaki bu bölgenin de İsrail'in güvenliği için tehdit oluşturmaya başladığını söylüyorlar. Direniş hareketleri liderlerinden yapılan açıklamalar da bu durumu teyit ediyor. Dolayısıyla olası bir çatışmada hem Gazze'den hem Batı Şeria'dan siyonist hedeflerin füzelerle vurulması şaşırtıcı olmayacaktır.

Direniş hareketlerine yakın kaynaklar, İsrail işgaline karşı Golan Tepeleri bölgesinde de direniş başlatmak için hazırlıkla-

rın devam ettiğini belirtiyorlar. Görünen o ki olası bir geniş kapsamlı çatışmada Güney Lübnan, Gazze Şeridi, Batı Şeria ile Golan Tepeleri İsrail'e karşı birer direniş kalesi haline getirilecektir.

Siyonist rejim güçlü-yıkıcı-kıyıcı bir orduya yaslanıyor; şefleri ise, hiçbir kural-kaide ya da yasaya uymayacak kadar pervasızdır. Buna rağmen olası bir çatışmada ağır bedeller ödemek zorunda kalacaklarını biliyorlar. Bu basınç İsrail'in doğrudan savaş başlatma hırsını gemliyor. Bundan dolayı ABD'nin İran'a saldırması için her yola başvuruyorlar. Ancak tüm çırpınmalarına rağmen, Trump yönetimi şimdilik İran'a saldırmaya hevesli görünmüyor. Zira böyle bir savaşın nerede-nasıl bitirilebileceğini kimse kestiremiyor. Verili koşullarda bölgedeki güç dengeleri halen kararsız olsa da gelişmelerin siyonist rejimin lehine dönmesi için bir neden görünmüyor.

Son dönemde güç kazanan direniş hareketlerinin gelecek açısından temel açmazı, destek aldıkları güçlerin niteliğinde yatıyor. Zira bu güçlerin direnişe destek vermeleri ilkesel bir duruşa değil, dönemsel çıkarlara dayanıyor. Buna rağmen direniş hareketlerinin güç kazanmasını bölge halklarının geleceği açısından olumlu bir gelişme saymak gerek...

Yunanistan'da liberal reformizmin yarattığı hayal kırıklığı

Yunanistan'da 2015 yılında yapılan erken genel seçimlerde, Alexis Tsipras liderliğinde Radikal Sol İttifak'ın (SYRIZA) galip gelmesi çeşitli renk ve tonlardaki liberal sol çevrelerde büyük bir heyecan ve umut yaratmıştı. Devrimci mücadeleden, onun araç ve yöntemlerinden umudu kesen grup ve çevreler bir kez daha "yeni bir model olarak" olarak SYRIZA'yı öne sürmüşlerdi. Kitlelerin arayış ve taleplerine yanıt veremeyen SYRIZA'nın son genel seçimde aldığı yenilgi ise aynı çevreler tarafından özeleştiril bir değerlendirilmeye konu edilmedi.

Büyük bir ekonomik kriz ve istikrarsızlığın pençesinde debelenen Yunanistan halkının ekonomik ve sosyal kurtuluş talebiyle seçim meydanlarına inmesi, Tsipras'ı bir kurtarıcı olarak görmesi kendi sınırları içerisinde anlaşılır bir durumdur. Ancak kendisini sol sosyalist olarak tanımlayan kimi parti, grup, çevre ve kesimlerin bu harekete umut bağlaması ve onu açlık ve yoksulluktan kurtuluşun kahramanı olarak değerlendirip takdim etmesi, ancak ibret alınabilecek bir buldalalık örneği olabilir.

2008-2015 yıllarında yıkıcı bir ekonomik ve siyasi krizle karşı karşıya kalan Yunanistan'da Tsipras ve temsil ettiği hareketin bir kurtarıcı olarak öne çıkmasına batılı emperyalistler tarafından rıza gösterilmesinin elbette çeşitli sebepleri vardı. AB üyesi bir ülke bütün ekonomik destek paketlerine rağmen dünyanın gözü önünde hızla bir çöküşe ve istikrarsızlığa sürükleniyordu. Ağır ekonomik sosyal yıkımın yükü altındaki işçi ve emekçiler meydanları zapt etmiş, kitlesel ve militan sokak eylemleriyle adeta Yunanistan sokaklarını yangın yerine çevirmişlerdi. Bu durum batılı emperyalist ve kapitalistleri kaygılandırıyor ve bu kaygı emperyalist güçlerin sistem sınırları içinde kalan sosyal reformist bir partiye "sıcak yaklaşımlarına" yol açıyordu.

Tsipras ve temsil ettiği siyasal hareket geniş emekçi kitlelerin daha iyi bir yaşam ve çalışma koşulları uğruna mücadelesinin yarattığı sol dalga sayesinde büyüdü, gelişti. Emperyalist devletler ve Yunan egemenleri yeri geldiğinde onu parlatılar, meşrulaştırdılar. Tsipras bir an bile içinden çıkmayı düşünmediği sistemin efendileri için bir taşla iki kuş vurma imkanı demektir. Bunlardan ilki, kontrolden

Anti-kapitalist bir programı olmayan, politikayı sınıflar arası mücadelenin karşıtlığı üzerinden yapmayan, hiçbir sol ve devrimci anlayışın işçi ve emekçilere verebileceği bir şey olmayacağı, SYRIZA örneğinden bir kez daha ortaya çıkmıştır. SYRIZA'nın sınıf mücadelesine en büyük katkısı bu olmuştur.

çıkıp sokağa taşan toplumsal öfkenin SYRIZA hükümeti eli ile yeniden düzene bağlanması ve ikincisi de böylelikle sistemin yeniden restore edilip Yunanistan kapitalizminin yeniden inşası için zaman kazanılmasıydı.

Tsipras ve SYRIZA Yunanistan burjuvazisi ve onların emperyalist efendileri için belki kendi misyonunu oynadı. Ama Yunan işçi ve emekçilerine hiçbir şey vermedi. Tersine işçi ve emekçilerin öfke ve tepkisine dayanarak elde ettiği hükümet etme imkanını Yunan sermayesinin ihtiyaçlarını esas alarak icra etti. Görünürde emekçilerden yana görünen bazı önlem ve uygulamalar ise her zaman sermaye çevrelerinin ihtiyaç ve dayatmalarının gölgesinde kaldı. Sonuç olarak da kitlelerin talep ve istemleri ile elde edilen hükümet olma şansı gene kitleler tarafından geri alındı. İşte Tsipras hareketi ve popülist söylemlerin hikayesinin özeti budur.

YUNANİSTAN'DA KAVGA DEVAM EDECEK

Reformist solun sisteme bir süreliğine de olsa nefes aldırması, kitle hareketinin öfkesinin kontrol edilmesi ve

sistemin yeniden restore edilmesinin avantajı üzerine gelen sağın seçim galibiyeti, Yunan sermayesinin elini içeride geçici olarak rahatlatmış durumda. Kiriakos Miçotakis'in yakın dönem açısından uygulayacağı politikalar belirlenmeye başladı. Enerji yataklarının paylaşım mücadelesi üzerinden Akdeniz'de suların ısınması, Güney Kıbrıs meselesi, Türkiye ile yaşanan adalar krizi vb. gelişmelere dair işaretler, Miçotakis'in dış politikada saldırgan ve milliyetçi bir zemin üzerinden hareket edeceğini gösteriyor. Bu söylemler üzerinden oluşturulacak siyaset dili (dış tehdit ve milliyetçilik söylemi) kitleleri manipüle etmeye ve onları bir kez daha gerçek sorunlarından uzaklaştırmaya yarayacaktır.

Ancak ne Miçotakis'in ne de Avrupa merkezli emperyalistlerin, Yunan işçi sınıfı ve emekçilerinin daha iyi bir yaşam için öne sürdüğü talep ve istemleri karşılama şansı bulunmamaktadır.

Tüm bunlar ve SYRIZA'nın yol açtığı hayal kırıklığı Yunanistan'da kapitalist sömürünün altında ezilen işçilerin ve emekçilerin alternatif ve militan mücadele birikim ve deneyimine sahip oldukları gerçeğini asla değiştirmez. Yunan işçi ve emekçileri geçici bir durgunluğa girse-

ler de talep ve istemleri için mücadeleye devam edeceklerdir.

Tsipras'ı "yeni dönemin yeni sembolü" olarak selamlayan Türkiye reformistlerine gelince, onların sorunu yapısaldır. Sınıfsal bir bakış açısından yoksun, hayalperest ve temelsiz beklentilerine SYRIZA deneyiminden bir şeyler öğrenerek çekidüzen vermeleri beklenemez. Uluslararası alanda Tsipras'lardan modeller yaratmanın, iç siyasette İmamoğlu türevlerinin peşine takılmanın dayanılmaz hafifliği, sınıf perspektifinden ve devrimci bir programdan yoksun olmanın kaçınılmaz akıbetidir.

Baskı ve sömürü politikalarının yoğunlaştığı bugünün dünyasında Tsipras ve benzeri reformist partilerin seçim zaferleri ede ederek hükümet olmaları, görünürde büyük başarılar elde etmeleri elbet halen de mümkündür. Ancak anti-kapitalist bir programı olmayan, politikayı sınıflar arası mücadelenin karşıtlığı üzerinden yapmayan, hiçbir sol ve devrimci anlayışın işçi ve emekçilere verebileceği bir şey olmayacağı, SYRIZA örneğinde bir kez daha ortaya çıkmıştır. SYRIZA'nın sınıf mücadelesine en büyük katkısı bu olmuştur.

Son nefesine kadar devrimin bir emekçisi ve sıra neferi

Zeliha Recber'i uğurlama töreninde partisi TKİP adına yapılan konuşma ...

DEĞERLİ DOSTLAR, YOLDAŞLAR,

Ailesi, dostları ve yoldaşları olarak Zeliha Recber'i kaybetmenin acısı içindeyiz. Çok genç yaşlarında devrimci mücadeleye gönül veren ve bu mücadelenin içinde yer alan Zeliha yoldaş, son nefesini verdiği de devrim ve sosyalizm davasının bir sıra neferiydi.

27 Temmuz günü 54 yaşında yitirdiğimiz Zeliha yoldaş, orta halli köylü bir ailenin ilk çocuğu olarak 1965 yılında doğdu. Köyde başladığı ilkokulu İstanbul'da tamamladı. 1978 yılında Almanya'ya işçi olarak çalışan ailesinin yanına geldi. Okul ve meslek eğitimini Almanya'da tamamladı.

Dönem, Türkiye'deki büyük sosyal uyanışın ve devrimci yükselişin yankılarının Avrupa'daki Türkiyeli ve Kürdistanlı göçmen kitlesi üzerinde de büyük etkiler ve heyecanlar yarattığı bir dönemdi. Türkiye'deki devrimci yükseliş dalgasının da etkisi altında, yurtdışındaki ama özellikle de Almanya'daki sol akımların örgütsel siyasal faaliyetleri geliyordu. Bununla birleşen bir dizi faktör, göçmen kitlelerin devrimci örgütlerin saflarında örgütlenmesini kolaylaştırmaktaydı.

Zeliha yoldaş, bu yıllarda ve bu toplumsal atmosfer içinde bir genç olarak İbrahim Kaypakkaya'nın hayatı ve mücadelesini anlatan kitaplarla tanıştı. Bu, onun yaşamında bir dönüm noktasının başlangıcı oldu. Dönemin genç kuşağına mensup biri olarak, devrimci mücadelenin heyecan ve coşkusunu yaşıyordu. Halkçı devrimci akımlardan birinin saflarında siyasal yaşama ilk adımını attı.

12 Eylül karşı-devriminin zor ve karanlık yıllarında işçi sınıfı davasına bağlılığını sürdürdü. Saflarında bulunduğu hareketin ülkeyle bağlantılarının sürdürülmesinde fedakarlıklarda bulunmakta tereddüt etmedi. İnancının verdiği coşkuyla sınırları aşarken karşılaştığı kimi tehlikeler, onun aynı görevi tekrar tekrar omuzlamasına engel olmuyordu.

Saflarında olduğu hareketle bağlarını kestikten sonra devrimci bir fabrika işçisi olarak sendikal platformda fabrika çalışması sürdürdü. İşçi sınıfının bir mensubu olarak Almanya'da sınıf hareketi cephesindeki gelişmelerin bir parçasıydı. Yakla-

şık 15 yıl boyunca çalıştığı Thyssen-Krupp işletmesindeki faaliyet ve eylemlerine sınıf sendikacılığı bakış açısı yön veriyordu. Bir dönem sendika temsilciliği de yaptığı işletmede, sınıf hareketinin dar sendikalist bir alana hapsedilmesine karşı verilen mücadelenin de aktif bir öznesiydi.

Bu çalışmada yerli devrimci örgütlerle birlikte davranmaya özel önem verdi. Bir fabrika işçisi olarak yerli devrimci akımların sınıf çalışmasını ilgi ve sempatiyle karşıladı. "Fabrika çalışması yürüten devrimcilerden uzak kalma lüksümüz yok" diyerek, sözü edilen akımların fabrika çalışmalarına destek sundu.

Geleneksel halkçı devrimci çizgiden köklü bir kopuşun ifadesi olarak 1987'de proletarya sosyalizmi bayrağını yükselten EKİM hareketi onun özel ilgisini çekti, sempatisini kazandı. EKİM'in Türkiye'nin burjuva sınıf iktidarının karşısına Türkiye işçi sınıfını etkin bir güç olarak çıkarmak doğrultusundaki ısrarı, sabrı, kararlılığı ve tutarlılığı, bilinçli bir işçi olarak onda yeni umutlar ve heyecanlar yarattı. Komünist hareketin geleneksel sol hareket içindeki benzersiz konumu, program-eylem bütünlüğü ve sınıf çalışmasında kat ettiği mesafe, Zeliha yoldaşın devrimci işçi kimliği üzerinde derin izler bıraktı. Devrimci bir fabrika işçisi olarak yolu sınıf devrimcileriyle kesişti ve devrimci sınıf partisinin bir sıra neferi olarak çalıştı.

Zeliha yoldaş, Türkiye'de fabrika ek-senli bir sınıf çalışmasında kısa zamanda sonuç alınamayacağını kendi pratiği üze-

rinden de biliyordu. Komünistlerin bu alandaki tutarlılıklarına, sabır ve ısrarına sonsuz bir hayranlık ve saygı duyuyordu. "Sabır taşı olmaktan başka çaremiz yok" diyerek, hem bu alandaki güçlüklerle hem de her koşul altında şaşmaz bir şekilde fabrikalara yönelmekten ve sınıfı devrimcileştirmekten başka bir çıkış yolu olmadığına işaret ediyordu.

Zeliha yoldaş, Türkiye ve çalıştığı Almanya'daki her işçi eylemini, grev ve direnişi coşkuyla karşılıyor, onların sesini emekçilere taşımak için heyecanla çalışıyordu. Özellikle de Greif Direnişi'yle yurtdışında çok yönlü bir dayanışma ve destek örgütlenme faaliyetinin doğal ve aktif bir bileşeniydi. Komünistlerle anılan Metal Fırınası'yla dayanışma hareketinin de aktif öznelerinden biriydi.

Öte yandan Türkiye'deki azgın siyasal gericilik ve büyük sosyal durgunluk atmosferinin yurtdışında kendini daha ağır hissettirdiği bir dönemden geçiliyordu. Sol hareketin örgütsel ve siyasal çalışma kapasitesi büyük bir gerileme içindeydi. Devrimci değerler ve kültür alanındaki bozulmalar; umutsuzluk ve karamsarlıkla bir arada yaşanıyordu. Bu gelişmeler yurtdışının gevşetici ve çürütücü ortamıyla birleştiğinde devrimci saflar kolayca terk ediliyordu. Zeliha yoldaş böyle bir ortamda partisinden aldığı güçle devrimci kimliğini korumasını ve davasına sahip çıkmasını başarabildi.

Yakalandığı kanser hastalığına karşı çok uzun zaman boyunca direnen Zeli-

ha yoldaş, 20 Temmuz'da yoğun bakıma alındı. Doktorların yapacak bir şey kalmadığını söylemesinden sonra son günlerini evinde ailesi, yoldaşları ve dostlarıyla geçirdi. Ölümü büyük bir metanet ve şairimsi bir soğukkanlılıkla karşıladı. Hastane ve evde ziyaretine gelen yoldaşları ve dostlarını içten bir gülümseme ve sevgiyle karşılıyor, onlarla şakalaşıyordu. O haliyle bile hiç abartmaksızın çevresine neşe ve umut saçıyordu. Ziyarete giden herkes bunun tanığıdır.

Yoldaşlarını ve partisini merak ediyor, nasıl bir anma düzenlenmesi gerektiğini yoldaşlarına anlatıyordu. Ölümü metanetle beklediği son günlerinde yoldaşlarının "bizden istediğin bir şey var mı" sorusunu, "Dürüst devrimciler olarak kalın", "Anma töreninde okunmasını ve söylenmesini istediğim şarkı ve şiirleri seçmişim, kızıl bayraklar bol olsun" biçiminde yanıtlıyor, mücadelelerinde başarılar diliyordu.

Çok genç yaşlarında devrimci mücadeleye gönül veren Zeliha yoldaş son nefesine kadar devrimin bir emekçisi ve sıra neferi olarak yaşadı.

O, ölümüne günler kala "İnsan devrimci-komünist olunca dostluğu ve insanlığı zirvede yaşıyor" demişti yoldaşlarına. İnsanlığın büyük geleceği ve zirvesi olan komünizm davası mutlak zafer kazanacak ve yitirdiklerimiz bu davanın kavgasında yaşayacak.

Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz...

“Hep seninle olacağız sevgilimiz, annemiz, büyük annemiz, yoldaşımız, Zeliş’imiz...”

Eşi ve yoldaşı tarafından Zeliha Recber’in 2 Ağustos tarihindeki cenaze töreninde yapılan konuşma...

27 Temmuz sabahı, sevdası ve hayali büyük olduğu kadar yüreği de sonsuz bir sevgiyle çarpan değerli bir insanı, Lorin ve Deniz’in “Oma”sını, Tahsin ve Hazal’ın annesini ve eş olarak 37 yıldır her türlü zorluğu birlikte el ele göğüsleyerek aştığımız canımın bir parçasını, sizlerin yakından tanıdığı sevgili yoldaşınız ve dostunuz Zeliha Recber’i yitirdik. 27 Temmuz sabahı saat 7:30 sularında büyük bir yürek durdu. Ellerimizin arasından sonsuzluğa doğru açtı kanatlarını...

Acımız, üzüntümüz ve kaybımız sonsuzdur. Bu acı karşısında siz dostlarımızın dayanışmasına ve onun hayallerinin büyüklüğüne yaslanarak ayakta kalabildik. Dayanışmanın anlam ve önemini canlı olarak yaşadık. Yaşadıklarımız, sevgili Zeliş’imizin hayalindeki dünyanın ne kadar da anlamlı ve büyük olduğunu bir kez daha bizlere gösterdi.

Orta halli köylü bir ailenin ilk çocuğu olarak 1965’te Sivas-Kangal’ın Mısırviren köyünde dünyaya gelen Zeliş’imiz, köyde başladığı ilkokulu İstanbul’da bitirdi.

1978 yılında Almanya’da işçi olarak çalışan ailesinin yanına geldi. Okul ve meslek eğitimini Almanya’da tamamladı.

Devrimci dalganın yükseliş yıllarına denk gelen ilk gençlik yıllarında İbrahim Kaypakkaya’nın mücadelesini anlatan kitaplarla tanışması, onun yaşamında yeni bir yolculuğun başlamasının taşlarını döşedi. Almanya’da Halkın Birliği ile çalışmaya başladı. Yapılan etkinliklere faal olarak katıldı. Folklor, tiyatro gibi kültürel etkinliklerde yer aldı.

12 Eylül askeri faşist diktatörlüğüne karşı yapılan bütün eylemlerde, bildiri dağıtımından afişlemelere kadar bir dizi faaliyette aktif olarak görev aldı. Karanlık yıllarda bağlı bulunduğu devrimci hareketin ülkeyle bağlantılarının sürdürülmesinde fedakarlıklarda bulunmakta tereddüt göstermedi. Sınırları, sosyalizme ve insanlığın kurtuluş davasına olan bağlılık, bilinç ve coşkusuyla aştı. Takıldığı araştırmaları ve tehlikeleri, hiçbir şey olmamış gibi, yüzündeki gülümseme hiç eksik olmadan, sevecenlikle anlatırdı.

O, kendi deyimiyle, çok renkli, coşkulu ve mutlu bir hayat yaşadı. Yaşamını, “İkinci bir hayat mümkün olsa aynı yaşamı çok daha ileri bir seviyeye taşıyarak tekrarlamaktan başka bir şey istemem” diyecek kadar kavgasıyla iç içe geçirdi.

1982-84 yıllarında TKP/ML hareketindeki iç tartışmalar sonunda yaşanan bölünmede kendisini “devrimci kanat” olarak adlandıran tarafta yer aldı. Yeni bir gelenek ve çizgi yaratma yeteneği gösteremeyen bu oluşumun dağılmasından sonra da savunduğu çizgiyi çalıştığı fabrikada hayata geçirmek için mücadelesine devam etti.

Sendikal platformlarda olduğu gibi, yerli devrimci güçlerle çalışmaya özel önem verdi. KPD/ML ve MLPD ile yakın ilişkiler sürdürdü. MLPD’ye aday üye oldu, ancak ideolojik ve programatik uzaklıktan dolayı aday üyeliğini üyelikle sonuçlandırmadı. Buna karşın, devam eden yıllarda çok yakın ilişkiler içerisinde bulunarak, ortak çalışmalar yapmaktan geri kalmadı. “Fabrikalarda devrimci çalışma yapan devrimcilerin birbirlerinden uzak kalma lüksü yoktur” derdi.

Ekim hareketi onun hep ilgi alanındaydı, onlarla yakın ve sıcak ilişkileri oldu. Onun Ekim’le olan ideolojik yakınlığı, komünist program ve taktiği fabrika merkezli çalışmayla birleştiren Ekim’in inat ve sabrı, onun sosyalist işçi kimliği üzerinde etkili oldu. Giderek daha da yaklaştı ve hastalığının verdiği yorgunluğu da zorlayarak ortak çalışmalarda yer aldı. Değişik fabrikalarda meydana gelen grev, işgal ve direniş eylemlerinde Ekim’in ortaya koyduğu program-eylem

bütünlüğü onda derin izler bıraktı. Türkiye’de fabrika çalışması yapan devrimcilerin ve devrimci işçilerin kısa zamanda sonuç alamayacaklarını kendi öz pratiğinden de bilen Zeliş’imiz, onların sabır ve direngenliklerine karşı beslediği sevgi ve saygısını, “Bu karanlık yıllarda sabır taşı olmaktan başka çaremiz yok” diyerek tamamlıyordu.

Sermaye dünyasının saldırılarına karşı mücadeleyi hep bu zeminde kavradı ve ele aldı.

Ölüm tabutu F tiplerine karşı mücadelede, heyetlerin oluşturulmasında ve heyetlerde bizzat yer aldı.

Cumartesi Anneleri’nin Stuttgart platformunun kurucu ve yürütücülerindendi.

Tekel Direnişi’yle Almanya’da dayanışma ağının oluşturulmasının öncüsüyüdü. Üç değişik heyetin değişmez delegesiydi.

Greif işgal ve direniş sürecinde Stuttgart’taki dayanışmanın ve yapılan etkinliklerin de odağındaydı.

Metal Fırtınası’nı devrimci işçi kimliğiyle heyecanla karşıladı. İşçilerden ve devrimci sendikacılardan dayanışma heyetinin oluşturulup gönderilmesinden dayanışma etkinliklerinin düzenlenmesine kadar bir dizi eylemde yer aldı.

Almanya’da geleneksel olarak savaşa karşı yapılan Paskalya yürüyüşlerinin (Osternmars) ‘80’li yıllardan beri değişmez simalarındandı.

Kent ve çevre için büyük yıkım projesi olan Stuttgart 21’e (S21) karşı eylemlerin içerisinde ve daha soldan emek güçlerine yakın olan komitenin parçası ve değişmez konuşmacılarından. Gezi/Haziran

Direniş’inin bu büyük hareketle buluşturulup Türk konsolosluğu önüne taşınmasında da öncüyüdü. Başta çalıştığı Thysen olmak üzere, Almanya işçi sınıfının günlük mücadelesinin içerisinde, devrimci bir işçi olarak yer aldı. Uluslararası devrimci işçi hareketinin yaratılması için bütün olanakları kullandı. İCOG’un (Uluslararası Otomotiv İşçileri Koordinasyonu) örgütlenmesine aktif olarak katıldı. O hiçbir ulusal kimliğe ve ülkeye sığmayan devrimci işçi kimliğini bu kavga ateşleri içerisinde yaratarak sağlamlaştırdı.

Kobanê direnişiyile dayanışmanın da yıldızıydı. Özellikle direnişin kalıcı izler bırakması, işçi sınıfında anti-kapitalist bilinç yaratması için, direnişin sesinin büyük fabrikalara taşınmanın öncüsü oldu. Düzen partilerinin kapısını aşındıran heyetlerde yer almayarak, yönünü fabrikalara çevirdi. O, “Silahı da, bombayı da, panzeri de bir parça ekmek uğruna üreten biz işçileriz. Sorunun temelinde kapitalist sömürü ve talan vardır. İşçileri bu sorunlar üzerinde düşünmeye ve eylemlere zorlamadıkça hiçbir sorunu kalıcı olarak çözemeyiz” diyordu.

Arkada bir çocuk-oğul ve iki torun bırakan Zeliş’imizin, ailesinin çok daha büyük olduğuna son günlerde yaşadığımız dayanışma ağı tanıklık etmiştir.

O, giderken veda etmek yerine, “İnsan devrimci, hele bir de komünist bir toplulukta olunca dostluğu ve insanlığı zirvede yaşıyor. Bu yaşam bana çok iyi arkadaşlar ve dostluklar armağan etti” diyordu. Bizlere, “Gözüm arkada kalmıyor. Birlikte bir yola girdik ve birilerimiz aramızdan erken ayrılacaktı, bu da benim payıma düştü. Gözüm arkada kalmıyor. Buradan ilerlerseniz mutluluklar diyarına hep birlikte ulaşırız” diyerek, kapitalizme karşı verilen kavgada, meydanlarda hep birlikte olacağımızı vurguluyordu.

Elveda demeyen, yüreğimin parçası, ilk sevdam olan yiğit, gözü pek, güleç yüzlü Zeliş’imi hep beraberimde taşıyacağım. Hep olduğu gibi en umutsuz anımda ona sarılacağım. Bilimsel sosyalizmi işçi kimliği ile birleştiren bu yürekli insanın deyimiyle, “sabır taşı” olarak, onun yolunda ilerleyeceğiz... Hep seninle olacağız sevgilimiz, annemiz, büyük annemiz, yoldaşımız, Zeliş’imiz...

YTÜ öğrencileri ne istiyor?

Yıldız Teknik Üniversitesi (YTÜ) Davutpaşa Kampüsü'nde "Millet Bahçesi" açılmak isteniyor. TOKİ projenin ihale tarihini 5 Eylül olarak açıkladı. YTÜ'nün rantta ve talana açılacak olması nedeniyle, "Millet Bahçesi" kararına öğrenciler tepkili.

PEKİ NEDEN?

Yıldız Teknik Üniversitesi'nde senelerdir çözülmeyi bekleyen temel birçok sorunu var. Kanun Hükmünde Kararnameler ile akademik birikimin tasfiyesi sonucu birçok akademisyen işinden edildi. Ve dolayısı ile eğitim daha da niteliksizleşti. Akademik kadronun yanı sıra var olan eğitim imkanları da bir hayli kısıtlı. Birçok teknik bölümün bulunduğu YTÜ'de laboratuvarlar pratik eğitim için önemli bir yerde duruyorken, niteliksiz koşullar düzeltilmiyor. 34 bin öğrenci kapasitesine sahip YTÜ'de yalnızca 2 bin kişilik kapasiteli kütüphane/çalışma alanı var. En temel ihtiyaç olan yurtlarda ise tablo farklı değil. Yine YTÜ'nün kapasitesine göre yetersiz ve çok pahalılar. Rektörün "özel misafirlerinin" ağırlandığı etkinliklere paralar akıtılırken, öğrencilerin kol-kulüp etkinlikleri söz konusu olunca hiçbir bütçe ayrılmıyor. Aynı zamanda etkinliklere yasaklamalar getiriliyor.

Tablo böyleyken acil bir ihtiyaçmış gibi sunulan "Millet Bahçesi" ne üniversite çevresindeki halkın ne de öğrencinin yararınadır. AKP'nin seçim vaatlerinden biri olan bu bahçe sermayedarlar için açılan rant alanıdır. Ayrıca rektör tarafından yapılan ve "üniversite ve toplumun kaynaşması" gibi ibarelerin yer aldığı açıklamalar rant amaçlarını perdelemek için söylenen sözlerden başka bir şey değildir. AKP hükümeti "dindar ve kindar bir nesil" yaratma uğruna eğitim sistemine yönelik türlü saldırılar gerçekleştirmekte. Bunun en büyük ayağını da üniversitelere dönük saldırılar oluşturmaktadır. Üniversiteler sermayenin arka bahçeleri haline gelmiş vaziyetteyken, eğitim öğrenci-toplum çıkarına değil sermaye çıkarına işliyoruz bir anda gündeme alınan "Millet Bahçesi" projesi de toplum yararına bir amaç gütmemektedir.

NE OLDU?

Proje tepkiler büyümesin diye dönem açılmadan başlatılmak istendi fakat

yine de büyüyen öfkenin önüne geçemediler. YTÜ'ye yönelik bu saldırıya karşı farklı üniversitelerden öğrencilerin katıldığı forum gerçekleştirildi. Saldırıya dönük böylesi bir forumun, farklı üniversitelerden dayanışma amaçlı gelen birçok öğrenci ile gerçekleştirilmesi anlamlıydı. Forumda "Millet Bahçesi" projesi ile sermayenin rektörlük eliyle neyi amaçladığı tartışıldı. AKP'nin son dönemde rant uğruna gerçekleştirdiği saldırıların bir devamı olduğu vurgulandı. YTÜ'lü öğrenciler okulun öncelikli sorun alanlarından bahsetti. Bu sorunlar çözülmezken, projenin yapılmak istenmesindeki temel amaç üzerine tartışıldı.

Ayrıca dayanışma amaçlı ODTÜ Kavaklık direnişinden gelen öğrenciler de söz alarak bu projeye karşı örgütlenecek kampanyanın nasıl olması gerektiğine dair deneyim aktarımı gerçekleştirdi. Forum üniversiteler kapalı iken, gençlik örgütlerinin öncüsü olduğu "üniversite öğrencileri" çağrısı ile gerçekleşti.

Tartışmalarda YTÜ'ye öğrenci dışında kişilerin girmesi ve bunun yaratacağı "güvenlik sorunları" ön planda idi. Bu tartışmalı yaklaşımın gerisinde ideolojik (elitist) bir tutum yer almaktadır. Zira bilimin, üniversitenin topluma açık hale getirilmesi, toplumun ihtiyaçlarına göre yeniden şekillendirilmesi (elbette sadece tarlası, arsası, binaları ve bahçesi ile değil) gençlik mücadelesinin temel taleplerinden birisini oluşturuyor. AKP iktidarının derdinin bu olmadığını ise söylemeye bile gerek yok. Burada yapılmak istenilen üniversiteleri bütünüyle topluma açmak, onun ihtiyaçlarına göre düzenlemek değildir. AKP iktidarı üniversiteleri birer rant alanı olarak görmekte, attığı her adıma ise bu rant politikaları yön ver-

mektedir. Dahası, bunu yaparken ne toplumu ne de üniversiteyi düşünmektedir. Bu yanıyla sorunu salt "dışarıdan gelecek kişilere" ve bunun yaratacağı "güvenlik sorunlarına" endekslemek, buraya sıkıştırmak ideolojik açıdan sorunludur. Elitizm de bunun görünürdeki yanı olarak karşımızda durmaktadır.

Forumda tartışma konusu olan bir diğer tutum ise "sadece YTÜ öğrencileri konuşsun" yaklaşımı idi. Bu türden yaklaşımların üniversite gençliğini hedef alan bir dizi saldırı karşısında gençlik mücadelesini zayıflatmaktan ve bölmekten başka bir sonuç yaratmadığını deneyimlerimiz üzerinden biliyoruz. Tersi her durumun ise, yani hangi üniversite ya da okulda yaşanırsa yaşansın gündeme gelen bir saldırı ve karşısında gelişen direnişin hızla toplumun gündemine girildiğinde ortaya çıkardığı güçlü sonuçları da deneyimlerimiz üzerinden biliyoruz. ÖDTÜ örneğinde olduğu gibi.

Üniversite öğrencilerinin sadece kendi okullarında değil, akademi alanının bütünü üzerinden yansıyan her türlü gelişme, sorun ve saldırılar karşısında mutlaka sözü olmalı. Dahası, parçası olduğu toplumun her türlü sorununa duyarlı olmak, toplumsal-siyasal gelişmeler karşısında tavır almak ve harekete geçmek bu toprakların gençlik mücadelesinin temel bir yönünü oluşturmaktadır. Yine 6. Filo eylemleri ya da Vietnam kasabı Kommer'in arabasının yakılması örneğinde olduğu gibi.

Özetle "YTÜ'deki sorunu sadece YTÜ öğrencileri konuşsun" demek yanlıştır. Kaldı ki AKP iktidarının üniversitelere dönük saldırısı bir bütün olarak karşımızdadır. İÜ'den Boğaziçi Üniversitesi'ne, ODTÜ'den YTÜ'ye üniversiteler abluka

altındadır. YTÜ'de yapılacak rant ve talan saldırısı bir bütün olarak üniversite öğrencilerini ve bileşenlerini ilgilendirmektedir.

Sonuçta "sadece YTÜ öğrencileri söz alsın" sorunu forum esnasında pratik olarak aşıldı. Forum 19 Ağustos'ta rektörlüğe dilekçe verme ve basın açıklaması yapma kararı alınarak sonlandırıldı.

NE YAPMALI? SÖZ-YETKİ-KARAR HAKKI ÜNİVERSİTE BİLEŞENLERİNE!

Üniversitenin temel bileşenlerine sorulmadan alınan bu karar tepeden inme bir karardır. Üniversitenin asıl bileşeni çalışanları, akademisyenleri ve öğrencileridir. Dolayısıyla söz, yetki ve karar hakkı da üniversite bileşenlerindedir. Üniversiteye dönük bu saldırılara karşı mücadeleyi büyütme, bu saldırıyı toplumun geniş kesimine duyurmak temel sorumluluklarımızdır. Geçen sene İstanbul Üniversitesi'nde gerçekleşen bölünme karşıtı eylemler ve bu sene ODTÜ Kavaklık direnişi bizlere yapılması gerekeni göstermektedir. İlk olarak bu rant ve talan politikası tüm üniversiteye teşhir edilmelidir. İkincisi bunu eylemli bir tepki ile birleştirebilmek gerekir. YTÜ öğrencilerinin sürece katılımını sağlamak, taraflaştırmak gerekir.

Eğitim hakkımıza sahip çıkmak için, Nitelikli- ücretsiz barınma, ulaşım, yemek hakkı için,

Sermayenin rantına ve talanına dur demek için,

Söz, yetki, karar üniversite bileşenlerine!

DEVİRCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

Ağustos 2019

YTÜ'de "millet bahçesi"ne karşı forum

Yıldız Teknik Üniversitesi Davutpaşa Kampüsü'nün "millet bahçesi" yapılmak istenmesine karşı YTÜ öğrencileri 19 Ağustos'ta forumda buluştu.

Saat 14.00'te rektörlük önünde bir araya gelen öğrenciler, rektörlüğe projenin iptal edilmesi için toplu dilekçe verdi. Ardından rektörlük, birkaç öğrenciden oluşan bir heyet ile görüşmek istediğini söyledi. Heyetin rektörlükteki görüşmesinden sonra YTÜ orta bahçesine geçilerek forum gerçekleştirildi.

Forumda rektörlükte yapılan görüşme aktarıldı. Görüşme süresince rektörlüğün öğrencileri oyalamaya çalıştığı, "öğrencilerin ifadelerine değer verdikleri" gibi türlü yalanlar öne sürüldüğü belirtildi.

Forumda, 5 Eylül'de gerçekleştirilecek ihale öncesinde, okulların açılması ile birlikte neler yapılabileceği üzerine tartışıldı. Rektörlüğün bu saldırısına karşı kamuoyu yaratmak üzerine belli planlamalar yapıldı. Ardından forum sonlandırıldı.

Gün boyunca Yıldız Teknik Üniversitesi'nde özel güvenlik ve polis sayısı artırılırken, eyleme desteğe gelmek isteyen YTÜ mezunları keyfi olarak kampüse alınmadı.

Üniversitenin Sesi'nin yaz atölyeleri sürüyor

Üniversitenin Sesi, yaz atölyeleri kapsamında Photoshop Atölyesi'nin ikincisini 18 Ağustos'ta gerçekleştirdi.

Birçok üniversiteden öğrencinin bir araya geldiği atölyede "Günümüzde eğitim sisteminin geldiği nokta" konulu görseller hazırlamaya karar verildi.

Eğitimin niteliksizliğini, paralı hale getirilmesini, ifade özgürlüğünün öğrencilere yasaklanmasını ve tutsak edilen 70 binden fazla öğrencinin olduğunu vurgulayan görseller hazırlandı.

Tasarımlar üzerine sohbet edildikten sonra bir sonraki atölye tarihi belirlendi ve atölye sonlandırıldı.

Kapitalist devletlerin karanlık yüzü: Tarikatlar

Sermaye devleti, insanların sorgulama kabiliyetini pek çok araç ve yöntem ile elinden almaya çalışıyor. En çok da din ve inanç sömürüsü ile...

Din, tarih boyunca egemen sınıfın elinde, ezilen sınıfı sömürme aracı olarak kullanılmıştır. İnsanları kandırmanın, susturmanın ve boyun eğdirmenin en basit ve en etkili yoludur din. Marx'ın da dediği gibi, "Din kitlelerin afyonudur." Egemen sınıf insanların inancını alçakça sömürüyor ve bunu göstere göstere yapıyor. Sömürülenlerin "Allah'a havale etmesi" veya "Öteki dünyada hesaplaşırız" demesi boşuna değil. Bize açlığı, sömürüyü, yoksulluğu dayatanlarla bu dünyada hesaplaşmaya kalkmamız, egemen sınıfın en büyük korkusudur. Egemenler bu yüzden ezilenlere "kader", "işini Allah'a bırakmak" vs. düşünceler aşılayıp, yaptıkları vahşi sömürünün normal karşılanmasını sağlıyorlar.

Türlü türlü dini gruplar var. Bu gruplara "tarikat", "cemaat" vb. gibi isimler veriliyor. Bu tarikatların ve cemaatlerin hepsi şirketleşmiş, sermayeye dönüşmüş durumda. Bir araştırmaya göre, "Türkiye'de aktif 30 tarikat ve cemaat bulunuyor. Bunlarla organik bağı olan vatandaş sayısı 2,6 milyon. Başlıca gelir kaynakları, bünyelerindeki işletmeler ve bağışlar olan bu oluşumların 'şirketleştiği' görüşü hakim." Bu tarikatlar ve cemaatler siyasette oldukça aktifler ve üstelik eğitim alanında da parsa kapmış durumdadır.

Dinci-faşist AKP iktidarının eğitim planındaki "dindar ve kindar" nesil he-

defi bu tarikat ve cemaatlerin önünün açılmasına sebep oldu. Ders kitaplarının fiyatlarının yanı sıra, özel okulların büyük bir bölümü tarikat ve cemaatlerin elinde. Üstelik tarikat ve cemaatlere bağlı okullarda öğrenim gören öğrenci sayısı 210 binin üzerinde. Öğrenci yurtlarında da durum aynı. Türkiye'de dört binin üzerindeki özel öğrenci yurdunun 2 bin 480'i bir tarikat veya cemaate bağlı.

AKIL ALMAZ BİR TARİKAT ÖRNEĞİ

Menzil tarikatı, eskiden evimizin yanında faaliyet gösteren; vakıfları, marketleri ve gençlik derneği olan bir tarikatı. "Nakış Gıda" adında bir firmaları var ve marketlerinde genelde bu ürünleri satıyorlar. Ürünlerin fiyatları normalden 2-3 TL daha fazla ve bunun sebebi "külliye yaptırmak, kuran kursu açmak" vb. imiş! Bu vakfın içinde olan insanlara "sofi" deniyor. Sofilerin bir de elebaşı var. "Gavs-ı sani" dedikleri kişiden tövbe alıp, 8 şartı yerine getirdikten sonra sofi oluyorsun. Sadece elebaşlarından değil, "gavs"ın seçtiği vekillerden de tövbe alabiliyorsun. Bu insanlar genelde şükretmeyi, sabretmeyi ve boyun eğmeyi aşırlar. Ancak ne hikmetse bunlarla çok iç içe olan insanların altında hep son model araçlar var!

"Gavs" dedikleri kişi Adıyaman'ın Menzil köyünde lüks içinde yaşıyor. Menzil'de büyük bir külliyenin içinde yaşayan bu kişiyi belli başlı zamanlarda insanlar ziyaret ediyor. Tam bir ticarethane olan

bu yerde her gün yüklü miktarda gelir elde ediliyor. Tarlaları da var bu "gavs"ın. Üstelik bu tarlalarda sofilerini "hizmet" diyerek ücretsiz çalıştırıyor! Şaka değil, hiç para almadan yıllar boyu o köyde kalan, bu tarlalarda çalışan ve buna "hizmet" diyen yığınla insan var. Artık nasıl bir rant elde ettiğini siz düşünün!

Bu köyde satılan her şey çok pahalı ama insanların bu ürünleri "şifalı", "parası hayır işlerine gidiyor" diyerek almasında sakınca olmadığını inandırıyorlar. Parası tabii ki "gavs"ın oğlunun yurtdışı tatillerine, eşinin altınlarına, adamlarının Mercedeslerine, kendisinin villalarına gidiyor.

Bunların bir de özel hastanesi var. "EMSEY" adındaki bu hastanede tedavi olan şifalı olurmuş! Yakın zamanlarda bu hastaneyi ziyaret eden "gavs"ı, doktorlar el pençe divan durarak karşılamıştı.

Bu türden akıl almaz sayısız örnek var. Ve bu anlattıklarım yalnızca Menzil tarikatının içinde dönen olaylar. Diğer tarikatların da bunlardan pek farkı olmadığını tahmin etmek zor olmasa gerek.

Bu olaylar bize gösteriyor ki kapitalist sistemin içinde asla tam laiklik elde edilemeyecektir. Tam olarak laiklik ancak emek sömürüsünün ortadan kaldırılması ile elde edilebilir. Çünkü emek sömürülmez ise kitleleri uyuşturmak için kullanılan din sömürüsü de ortadan kalkar. Bir başka deyişle, gerçek laiklik yalnızca sosyalizm ile elde edilebilir!

Sınıf bilincinden yoksun olmak ve Suriyeliler

Suriyelilere yönelik öfke, Suriyelilerin, kayıtlı oldukları illere gönderilmele-ri tartışmasıyla geçtiğimiz haftalarda bir kez daha coştı. Uzun zamandır Suriyelilere yönelik hasmane tutumu sürdüren CHP, İyi Parti ve ulusalcı kanata son seçim sonuçlarının da etkisiyle AKP de eklendi. İşçi ve emekçilerin çok önemli bir kısmı da Suriyelileri sorunlarımızın kaynağı sayıp, bu öfkeyi besliyor.

Gelinen yerde bu soruna karşı tutumumuzu emekçiler arasında daha fazla yaymak acil bir yerde durmaktadır. Çünkü sermaye iktidarı ve onun siyasi temsilcileri kapitalist düzenden kaynaklı yaşanan işsizlik, yoksulluk, ev kiralalarının yüksekliği gibi sorunların nedeni olarak Suriyeli emekçileri hedef gösteriyorlar. Vurun abalya derken öfkenin kapitalizme yönelmesini engelliyorlar. Yaşanan krizin kaynağını çarpıtmada Suriyelilere düşmanlığı fırsat olarak görüyorlar.

İki baskı odağı (Esad rejimi ve ABD-İsrail güdümlü cihatçı çeteler) arasında kalmış Suriyeli emekçilere adeta bir yumruk da böylece atılıyor. Oysa işsizlik, düşük ücretler ve hayat pahalılığı Suriyeliler gelmeden önce de vardı. Suriyelilerin gelişile bunlarda daha kötüleşme olmadı mı denirse cevabımız elbette evet olacaktır. Fakat bunun sorumlusu, yaşadıkları yeri mecburen terk etmiş Suriyeli emekçiler değildir. Yaşananların sorumlusu, mecbur durumda kalmış insanları 1.000-1.200 TL'ye, uzun saatler boyunca, hiçbir iş güvenliği almadan çalıştırıp ölüme yollayan, Suriyeli işgücünü kullanıp Türkiyeli işçiye gözdağı veren patronlardır. Baş sorumlu, sigortasız işçiye denetlemeyen, kuralsız çalışma ortamını engellemeyen devlet ve onun başındaki AKP'dir.

SORUNUN GERÇEK KAYNAĞI

Meselenin başına dönersek yine bu üçlüyü; patronlar sınıfı, ona hizmet eden hükümet ve devlet gerçeğini göreceğiz. Eğer samimiysek bunu yapacağız. Yoksa en iyi tanımla bataklıkta sinekleri kovalayan ahmaklar konumuna düşeriz.

Hatırlanacağı üzere 2011'de Mısır ve Tunus'ta halk hareketleri patlak verdiğinde ABD, İsrail ve AB devletleri başta Libya ve Suriye olmak üzere bu ülkelere müdahale ettiler. Esad rejiminin yıllardır süren baskısı kitlelerin tepkisini doğurmuştu. Fakat iç dinamikleriyle başlayan isyan emperyalizmin müdahalesiyle kirlendi.

Suriye halkının özgürlük mücadelesi olmaktan çıkarıldı. Suriye'de onlarca ülkeden getirdikleri cihatçı çetelerle rejime karşı iç savaşı kışkırttılar. ABD, İsrail, AB vd.lerinin Suriye'de güç olma mücadelesine dönüştürüldü.

Türk sermaye devleti ve AKP iktidarı da bu rant savaşında ABD-İsrail ikilisinin yanında yer aldı. Günü geldi Suriye'nin dostları toplantısı Türkiye'de yapıldı, günü geldi ÖSO adı altında paralı askerler eğit-donat projesiyle Esad rejiminin üstüne salındılar. Günü geldi MIT TIR'larıyla El Nusra ve IŞİD gibi cihatçı çetelere yardım edildi. Bu cihatçı çetelerin yaralıları ülkemizin hastanelerinde tedavi edildi ve bu örgütlerin ülkemizden kadro devşirmesine izin verildi. Ne de olsa Ahmet Davutoğlu'na göre bunlar "öfkeli çocuklar"dı.

Özetle, TC'nin ve batılı emperyalistlerin çabalarıyla, Suriye halkının bilinçsizliğinden (anti-emperyalist, anti-kapitalist bilinç eksikliğinden) yararlanılarak Suriye karıştırıldı. Ve milyonlarca Suriyeli bu karmaşık tabloda yurtlarını istemeyerek de olsa terk etmek zorunda kaldı. Tüm bu gerçeklere sırt çevirip, 1.000-1.200 TL'ye kölece çalıştırılan, iş cinayetlerine kurban edilen yoksul Suriyelilere çatmak zayıfla, garibanla uğraşmaktır. Patronların ve emperyalist düzenin olmasına gelmektedir. 1960'lı-1970'li yıllarda Türkiyeli işçilerin Almanya'da çektiği sıkıntıları anlayamamak demektir.

SURİYELİ EMEKÇİLERİN DURUMU

Suriyeli emekçilerin durumu ortadadır. Bugün her üç Suriyeliden biri harabede yaşamakta, yarısından fazlasının yaşadığı yerlerde ise en temel ev eşyaları (çamaşır makinesi, buzdolabı, halı) yetersizdir. Kamplar dışındaki Suriyelilerin 5'te 2'si ilaca erişmekte güçlük çekmektedir. Suriyelilere yönelik linçlerde kullanılan kimi iddialar, örneğin hastanede öncelikliler ya da devletten maaş alıyorlar söylemi ise yalandan başka bir şey değildir. Suriyeli yoksulların aldığı yardımların büyük çoğunluğu AB fonlarından mültecilere gelen, Kızılay Kart ve diğer devlet banka kartlarıyla çekilebilen yardımlardır.

Çalışma koşulları açısından ise Suriyeli emekçilerin durumu vahimin ötesindedir. Sadece 2019'da ülkemizde çoğunluğu Suriyeli 70 mülteci işçi iş cinayetine kurban gitmiştir. Yedi ay önce Ankara

Siteler'de yangın merdiveni olmayan işyerinde yanan 5 Suriyeli işçiyi unutmak mümkün mü? Avrupa'ya gitmek için denizde boğulan mültecileri ve 3 yaşında ölen Alan Kurdi'yi ne çabuk aklımızdan çıkarıyoruz? Savaşın yol açtığı mağduriyet mecbur bırakmasa bu insanlar bu tehlikeleri göze alabilirler mi ya da ülkemizdeki gibi kötü bir yaşamı tercih edebilirler mi?

Durum böyleyken Suriyeliler başta olmak üzere mültecilere ve göçmenlere yönelik nefret ortamı nasıl oluşabiliyor? Sol duyarlılığı bulunan, halkların kardeşliğine inandığını söyleyen Alevi, Kürt ya da sosyal demokrat kitle (bu kitle mülteci sorununu AKP'yi yıpratmak için kullanıyor) zor durumda kalmış insanları nasıl hedef gösterebiliyor?

Bu soruların en kısa ve basit cevabı Türkiye işçi sınıfının ve emekçilerinin sınıf kimliğindeki ve mücadelesindeki geriliktir. Yıllarca işyerinde kendisini ezen, baskılayan, sömüren patronlara ve onun koruyucusu bir devlete karşı gösterilmeyen tepki yurdunu terk etmek zorunda kalmış ve kendilerini anlatma fırsatı olmayan başta Suriyeli olmak üzere yabancı işçilere gösteriliyor. Oysa biz hangi ulustan olursak olalım işçi-emekçi insanlarız. Hepimiz benzer koşullarda yaşıyor, eziliyor, sömürülüyor. Sınırlar, devletler ve milliyet farklılıkları bizleri bölen, bizlere çözüm olmak yerine bizlerin ezilmesine yarayan yapay ayrımlardır.

Bu duruma işçi-emekçi penceresinden bakmadan, emperyalist-kapitalist sistem gerçeğini görmeden yapılacak her davranış kendi ayağımıza sıkılmak olacaktır. Böylece emperyalistlere, yerli işbirlikçilerine ve sömürüyü arttırma fırsatı bulan patronlara değil, ezilen başka milliyetlerden işçilere sataşacağız. Böylece bizi ezenler ve sömürenler zaman kazanacak, keyif çatmaya devam edeceklerdir.

NELER YAPMALIYIZ?

Her şeyden önce buraya gelmiş Suriyeli emekçileri sınıfımızın bir parçası olarak görmeliyiz. Daha önce zaten var olan, patronların kâr hirsından doğan birtakım sonuçları Suriyelilere havale etmemeliyiz. Sorunlarımızın somut nedeni taşeronlaşma, sendikasılaştırma ve özelleştirme dayatan, ucuz işgücünü sömüren ve insanların barınma ihtiyacını gidere-meyen bu düzendir. ABD, İsrail ve Rusya

gibi ülkelerin Suriye'yi talan etmesine karşı çıkmak, emperyalizme haddini bildirmek için ülkemizdeki sınıf mücadelesine daha sıkı sarılmak, toplumu gerçeğe uygun bir şekilde sınıf ekseninde ayırtmak için işçi mücadelesini güçlendirmek öncelikli görevimiz olmalıdır.

Daha somutta ise Suriye'deki savaş bugüne kadar azdırmış, ABD'nin çizdiği rotada ilerlemiş, IŞİD ve El Nusra gibi örgütleri desteklemiş AKP iktidarının politikalarına karşı çıkmalıyız. Bugün İdlib'de yapıldığı gibi cihatçı çeteler desteklenmemelidir talebini yükseltmeliyiz. Suriye'ye yönelik her fiili müdahaleyi bir başka ulusun egemenliğine yapılmış bir saldırı olarak görmeli, Türk sermaye devletinin Suriye'de işgal ettiği bölgelerden acilen çekilmesini istemeliyiz. Fırat'ın doğusu diyerek saldırmaya çalıştığı Kürt bölgesine yönelik politikalarından vazgeçmesini sağlamalıyız. Bu talepler için mücadele etmeden göçler dursun demek boş laftan başka bir şey olmayacaktır.

SONUÇ OLARAK

Suriye'de barışçı çözümün sağlanması ve ülkelere dönmek isteyen Suriyelilerin dönüşü önündeki engellerin kaldırılmasından sonra Türkiye'de kalmak ya da başka ülkelere gitmek isteyen Suriyeliler için mültecilik veya vatandaşlık yönünde adımlar atılmalıdır. Gerçek ve kalıcı çözüm ise Suriyeli ve diğer ulustan işçilerle birlikteliğimizi güçlendirmekten geçmektedir. Vakit yitirmeden bu birlikteliği güçlendirmek, mültecilerin mağduriyetini gidermek için daha fazla çaba sarf etmek öncelikli görevimizdir. Mülteci emekçileri kazanmak için her türlü devrimci yol ve yöntemi kullanmak ise önümüzde duran bir sorumluluktur.

Faşizmin günümüzde bir kere daha öne çıkardığı söylem göçmen karşıtıdır. ABD'de Trump, İtalya'da Salvini, Hollanda'da Wilders, Fransa'da Le Pen... Her biri kapitalist sistemin pisliklerini göçmenlere yıkıp emekçilerin zihinlerini bulandırıyor, gerçek düşmanımızı görmemizi engelliyor. İki dünya savaşı göz önüne alındığında ulusal önyargılara karşı mücadele etmek, ulusal önyargıların ve düşmanlıkların sınıfsal mücadeleyi karartmasına izin vermemek, sınıfsal mücadeleyi karartan her türlü ırkçı milliyetçi düşünceye savaş açmak, her bilinçli işçi ve emekçinin boynunun borcudur.

Hacı Bektaş-ı Veli'yi Anma Etkinlikleri üzerine...

Hacı Bektaş-ı Veli'yi Anma Törenleri sona erdi. Son on beş yıl boyunca devlet Aleviciliğinin kuşatması altındaki törenler hem içerik hem de nicelik olarak dibe vurmuştu. Bu yıl törenlerin hem içeriğinden bir değişim hem de anma etkinliklerine katılımında ciddi bir artış vardı.

RESMİ AÇILIŞ TÖRENİ

Hacıbektaş'ı anma etkinliği açılış töreni 16 Ağustos'ta Kemal Kılıçdaroğlu Kültür Merkezi'nde gerçekleşti. Açılış programına CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu, Kültür ve Turizm Bakanı Mehmet Nuri Ersoy, TBMM Başkanvekili Levent Gök, Nevşehir Valisi İlhami Aktaş, CHP Genel Başkan Yardımcıları, milletvekilleri ve aralarında İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Ekrem İmamoğlu'nun da bulunduğu bazı belediye başkanları da katıldı. Yaklaşık beş bin civarında Alevi emekçisi de açılış töreninde yer aldı.

Açılış konuşmasını Yoldaş Altıok yaptı. Altıok, sorunların çözümü için ülkede ve dünyada Hacıbektaş-ı Veli'nin felsefesine ihtiyaç olduğunu vurguladı. Alevilerin birçok sorunu olduğunu belirten Altıok, "Alevilerin sorunlarına ilişkin Alevi örgütleri açıklamada bulunacaklar. Bu nedenle ben ayrıca bir şey söylemeyeceğim" dedi. Konuşmasını tüm Alevileri Serçeşmenin devasa sorunlarının çözümü için birleşmeye çağırarak bitirdi.

Törende konuşan Kılıçdaroğlu ise Hacıbektaş-ı Veli'nin önemine ve kapsayıcı felsefesine değindi. Fakat yaşanan hak-sızlıkların, acıların, yoksulluğun, savaşın kaynağı olan mevcut düzene dair tek kelime söylemedi.

"26. Hacı Bektaş Dostluk ve Barış Ödülü"nü verdiği sanatçı Musa Eroğlu da bir konuşma yaptı. Eroğlu, "Hacı Bektaş'ı anma törenlerinde akademik insanların burada olması büyük kazanç. Biz zaten Anadolu gibi yaşıyoruz. Bizi kültürel olarak bir yere taşıyacak insanlara ihtiyacımız var. Hepimiz buralıyız. Burada mücadele edeceğiz ve kazanacağız. Tarih bakıyorsun kim var? Dadaloğlu. Biraz daha beride Köroğlu. Biraz daha beriye geliyorsun Musa Eroğlu var. Kemal Kılıçdaroğlu var. Biraz daha beriye geliyorsun İmamoğlu var. Bu ödülü sizin için alıyorum" şeklinde konuştu.

Bir diğer konuşmacı Kültür ve Turizm Bakanı Mehmet Nuri Ersoy'du. Ersoy,

hedefleri bir olanların gönüllerinin de bir olması gerektiğini ifade etti. Kültürel farklılıklardan oluşan gücün etkin şekilde kullanılmasının yolunun hoşgöründen geçtiğini kaydeden Ersoy, Alevi emekçilerini birliğe-kardeşliğe çağırdı. Birlik çağrısının muhatabı olan Alevilere yönelik katliamları kınamak ve devlet adına özür dilemek bir yana katliamlara değinme gereği bile duymadı. Alevilerin taleplerine dair tek kelime söylemeyen Bakan birlik-kardeşlik söylemine dair devletin ezberini yineleyip durdu. Alevilerin bu açıklamalara karnı toktu. Zira Alevi emekçileri meşru taleplerine yönelik devletin bilinçli duyarsızlığının farkındalardı. Bu nedenle Bakan salondaki bilinçli suskunluğa dayanamadı. Hızla kürsüden aşağı indi.

Törende, Alevi örgütleri tarafından gerçekleştirilen değerlendirme toplantısının sonuç deklarasyonu da okundu. Alevi Bektaş Federasyonu Genel Başkanı Hüseyin Güzelgül tarafından okunan deklarasyonda, tüm insanlık için kutsal sayılan Munzur, Kaz Dağları ve Hasankeyf'e işaret edilerek, buralarda yaşanan doğa katliamlarına son verilmesi istendi. Deklarasyonda Alevilerin eşit yurttaşlık hakkı, Madımak'ın utanç müzesi olması, zorunlu din dersleri işkence dayatmasının son bulması, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın kaldırılması vb. gibi yakıcı talepleri

de yer aldı.

Törende, Kültür ve Turizm Bakanlığı Hacıbektaş Semah ekibi gösteri yaptı. Gösterinin ardından AKP'nin ebedi şefinin mesajı okundu. Mesaj, salonda bulunan emekçiler tarafından ilgisizlikle karşılandı. Salonda yaşanan sessiz tepki çağımızın Hızır Paşası AKP şefine duyulan öfkenin açık göstergesiydi.

Hacı Bektaş-ı Veli Anma Törenleri'nin içinin boşaltılması ile kültürel-sanatsal etkinliklerdeki kısırlaşma süreci son 15 yıla damgasını vurmuştu. 2004'ten bu yana Hacıbektaş'ı anma etkinliklerinin tümünde devlet Aleviciliğinde ifadesini bulan anlayış öne çıkmıştı. Etkinliklerde devlet Aleviciliğine kan taşınmıştı. Paneller ve resmi açılış programlarına da gerici damgasını vurmuştu.

2004-2018 yılları arasında gerçekleşen Hacı Bektaş-ı Veli Anma Törenleri nitelik açısından da son derece zayıftı. Belediye Başkanı ve şürekası şenliklerin siyasal ve ideolojik içeriğini ulusalcı temelde ele almıştı. İlerici Alevi örgütleri anma etkinliklerinden dışlanmış, gerici anma etkinliğinin içeriğini boşaltmak için mesai yapmışlardı.

Bu yıl ilk defa katılımı özümseyen, ilerici Alevi örgütleriyle birlikte süreci örmeye yönelik ilerici anlayış öne çıktı. Anma etkinliğinin içeriğini ulusalcı temelde örmeye çalışan anlayış yerine

evrensel öğelerin, Alevilerin ilerici birliğini öne çıkaran panel ve etkinlikler öne çıktı.

15 yıl sonra ilerici Alevi örgütlerinin parçası olduğu Hacıbektaş-ı Veli'yi Anma Etkinliği çok daha kitlesel bir katılımı gerçekleştirebildi. Bu konuda ilerici Alevi örgütlerinin yeterli çaba göstermediği, organize olamadığı da görüldü.

DEVİRCİ-İLERİCİ GÜÇLERİN KATILIMINDA İSTİKRARLI ZAYIFLAMA

Sermaye devleti bu yılki etkinliklere yönelik ilerici ve devrimci etkiyi sınırlamak için özel bir çaba harcadı. "Güvenlik" gerekçesiyle ilçenin giriş çıkışları tutuldu.

Şenliklere devrimci ve ilerici güçlerin müdahalesinde yaşanan zayıflama bu yıl da sürdü. TKP'nin dışında reformist sol ortada yoktu. Devrimci hareket, anma etkinliklerinde bırakılm müdahale etmeyi veya müdahale çerçevesinde propaganda ve ajitasyon araçlarını kullanmayı, tanıtım standı bile açmadılar.

KOMÜNİSTLERİN ŞENLİKLERE YÖNELİK MÜDAHALESİ

Sınıf devrimcileri, Hacıbektaş-ı Veli'yi Anma Etkinliklerini devrimleştirme bakışının gereği olarak yıllardır sürdürdükleri istikrarlı müdahaleyi bu yıl da yaptılar. Komünistler şenlikler üzerine hazırladıkları bildirileri dağıttılar. Ajitasyon konuşmaları eşliğinde *Kızıl Bayrak* satışı gerçekleştirdiler. Ekonomik-sosyal yıkım programına ve faşist saldırılara karşı mücadele çağrısını yükselttiler.

Komünistler bir de tanıtım standı açtılar. Standı ziyaret eden emekçilerle düzenin saldırıları ve saldırılara karşı mücadele üzerine verimli tartışmalar yürüttüler. Gündeme ilişkin ajitasyon ve propaganda konuşmaları gerçekleştirdiler. Bunların yanı sıra daha önceden planladıkları "Alevi sorunu", "Demokrasi ve devrim", "Bağımsızlık ve devrim", "Ulusal sorun ve devrim" konulu söyleşileri gerçekleştirdiler. Bu yıl tüm kısıtlı olanaklara rağmen şenliklere anlamlı bir müdahalede bulunan sınıf devrimcileri, düzenin saldırılarının yoğunlaştığı böyle bir dönemde gericiğin dikkatini çeken bir çalışma yürüttüler.

KAYSERİ BAĞIMSIZ DEVİRCİ SINIF PLATFORMU

Rant uğruna Kaz Dağları, Munzur yerli ve yabancı sermayeye peşkeş çekiliyor, Salda Gölü'nde 'Millet Bahçesi' adı altında rant projesi devreye sokuluyor, HES projesi ile Hasankeyf sular altında bırakılıyor, tarihi yapıların bir kısmı da dinamitlerle yok ediliyor. Daha pek çok yerde sermayenin bitmek bilmeyen kâr hırsıyla tüm canlı yaşamını tehdit eden rant, talan politikaları hayata geçiriliyor.

Kaz Dağları, Munzur, Hasankeyf, Salda Gölü...

**Doğanın talan edilmesine,
tarihi ve kültürel mirasın yağmalanmasına**

geçit vermeyelim!

**ARSENİK
17.500 TON**

**KAPİTALİZİM GÖLGESİNİ SATAMADIĞI
AĞACIKESER**